EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 156, 1 Kasım '96

Çürüyen düzen çeteleşen devlet

Burjuva siyaset dünyasında son dönemlerde "üniformalı çeteler" savaşıyla derinleşen it dalaşı, Susurluk'taki "kaza" ile yeni bir boyut kazandı. Sicilli bir faşist katil, bir korucubaşı milletvekili ile üst düzey bir polis şefinden oluşan bileşim, adeta kontr-gerilla cumhuriyeti gerçekliğini dışa vuran bir ayna oldu. Mafyalaşan ve çeteleşen devlet olgusu bütün çıplaklığıyla açığa çıktı. Devletin tüm dokularına sirayet eden çürüme ve kokuşma bütün iğrençliği ile dışa vurdu.

Bunun içindir ki, gerçekte kendisi de bu kokuşmuşluğun bir parçası olan medya, bu son olayın üzerine "korkusuzca" yürüme görüntüsü altında, bir kez daha düzeni ve devleti temize çıkarma misyonuna soyundu. Emekçilere ve Kürt halkına karşı çeteleşen bir devlet gerçeğini gizleyebilmek için, "devlet içine sızmış çeteler"e güya savaş açtı.

Sermaye medyası, çürüyen ve kokuşan düzen gerçekliğinin bir yansıması olarak ortalığa saçılan pislikleri sözde deşerek, gerçek bataklığı gözlerden gizlemeye çalışmaktadır. Oysa üzerine fırtınalar koparılan "siyasetçi-polis-mafya üçgeni"nin gerisinde, tüm hücrelerine kadar kokuşmuş bir düzen gerçekliği durmaktadır. Çiller, Ağar, Bucak, Çatlı, Ağansoy, Çakıcı türünden sivrisinekler bu bataklıktan türemekte ve ondan beslenmektedirler. Medya şimdi bu bataklığı gizlemek uğraşındadır.

Bugün kirli icraatları tartışılan pislik çeteleri ve onları bizzat örgütleyen devlet, devrimcileri sokaklarda, işkencelerde katlederken, bu aynı medya "teröre karşı mücadele" adına onlara alkış tutuyordu ve hala da tutuyor. Kirli savaş aygıtı, onun irili-ufaklı, açık-gizli katliam çeteleri Kürt halkına karşı bir yoketme savaşı sürdürürken, yine aynı medya "ülkenin birliği ve bütünlüğü" adına bu kirli savaşın destekçiliğini yapıyordu ve hala da yapıyor. Ve bu aynı medya, desteklemek de öte içiçe bulunduğu bu çetelerinin bir kısmıyla uğraşmak görüntüsü altında aynı zamanda kendi suçlarını gizlemek, kitleler nezdinde kaybolan itibarını yeniden kazanmak hesabı içindedir. Aynı ikiyüzlülük , aynı hesap, başta sosyal-demokratlar olmak üzere parlamento içi muhalefet partilerinin şahsında yaşanmaktadır. İşçilerin, emekçilerin ve gençliğin hak arama mücadelelerine azgınca saldırılırken seslerini çıkarmayanlar, daha dün "terör karşı mücadele" adına bu politikayı bizzat uygulayanlar, bugün hep bir ağızdan "mafya çeteleri devleti ele geçirdi" çığlıkları atmaktadırlar.

Düne kadar devrimcilerin sözünü edebildiği kontr-gerilla çetesi gerçeği bugün artık gizlenemez hale gelmiştir. Oysa bu gerçek dün de hem medya hem parlamento muhalefeti tarafından biliniyordu. Fakat yüzlerle ifade edilen faaili meçhul cinayetler, adam kaçırmalar, kaybettirmeler, iğrenç katliamlar, suikastler vb. her türlü kirli işin, itirafçı, korucu, polis, asker ve MHP'li faşist beslemelerden oluşan kontr-gerilla çeteleri tarafından gerçekleştiriliyor olması, düzenin ve onun devletinin bekası için gerekliydi. Bizzat devlet eliyle örgütlenen bu suç çeteleri pisliklerini bu denli açık bir biçimde ortaya dökmedikleri ve çıkar çatışmaları nedeniyle birbirlerini yemedikleri sürece fazla bir problem yoktu. Ama it dalaşının dışarıya vurduğu irin artık gözlerden gizlenemez hale geldiği içindir ki, yine düzenin ve devletin bekası için, bugün bunun üzerine gitme "cesaretini" kendilerinde bulabilmektedirler.

Hırsızlık, yolsuzluk, rüşvet, çek-senet-kumar mafyası, uyuşturucu ve silah kaçakçılığı vb., tüm bu pislikleri üreten sermaye düzeni denilen bataklıktır. Düzenin derinleşen krizi yağma ve talanı alabildiğine boyutlandırarak, bu zeminde derinleşen çıkar çatışmalarını körükleyerek, bu

bataklığın daha da koyulaşmasına yolaçmaktadır. Bu pisliğin ve kokuşmuşluğun bugün orta yere serilmesini sağlayan bizzat devlet bünyesinde yaşanan kirli çıkarlar savaşıdır. Değişik çıkar grupları ile bunların gerisinde bulanan ve devlet kademelerinde kilit yerleri tutan güç odakları arasında sürmekte olan "iç iktidar" savaşının sertleşmesi, gizli şantaj dosyaları savaşlarını kızıştırmakta, bu arada çok sınırlı da olsa bazı bilgilerin ortalığa dökülmesina yolaçmaktadır.

Sözkonusu olan, son tahlilde öyle olsa da, basitçe artı-değerden daha çok pay almanın ötesinde bir çatışmadır. Kapitalist ekonominin krizi özellikle 24 Ocak Kararları'ndan bu yana faiz, rant, yağma ve vurguna dayanan asalak bir ekonomi yaratmıştı. Bu aşırı rant ekonomisi daha '80'li yıllarda her türlü politik ve kültürel kokuşmuşluğun görülmemiş boyutlar kazanmasına neden oldu. Kürdistan'da yürütülen kirli savaş ise bunu bugün daha da vahim boyutlara vardırmıştır. Vurgun ve talan üzerinden palazlanan kesimler pastadan daha fazla pay almanın savaşını vermektedirler. Kirli savaş sayesinde açılan yeni vurgun alanları iştahları daha da kabartmaktadır. Uyuşturucu ve silah kaçakçılığı bizzat bu kirli çeteler kullanılarak yürütülmektedir. Ve bunun gizli-saklı bir yanı da kalmamıştır.

Bu sömürü, yağma ve talan düzeninin sürmesi için komünistlere, devrimcilere, işçilere, emekçilere ve Kürt halkına karşı örgütlenen cinayet çetelerinin ve bunların arkasındakilerin, yağmadan daha çok pay almak istemeleri işin doğası gereğidir. Politika cephesinde yaşanan kirlenme, devletin mafyalaşması ve örgütlü bir cinayet şebekesi haline gelmesi, tüm bunlar bu zemin üzerinde yükselmektedir. Varlığı artık gizlenemeyen cinayet ve katliam çetelerinin yalnızca "terör"e karşı değil, adi cinayetlerden uyuşturucu ve silah kaçakçılığına, çek-senet mafyacılığından adam kaçırıp fidye istemeye kadar her türlü kirli iş için kullanılmaları artık olağan bir devlet icraatı halini almıştır. Zira düzenin kirli işleri artık yeraltı mafyasının devlet içindeki adamlarını kullanması yoluyla değil, tam tersine, bizzat devletin kendisinin sicilli faşist katilleri de kullanarak yeraltı mafyasını örgütlemesi yoluyla yürütülmektedir. Dünya uyuşturucu ticaretinin %80'nin Türkiye'den geçtiği gerçeği bile ortada nasıl bir rant savaşı olduğunu yeterli açıklıkta ortaya koymaya yetmektedir. Bu işin devlet çeteleri aracıyığıyla sürdürüldüğü ise, bir yıl önce hazırlanan fakat bugüne kadar hasıraltı edilen meclis araştırma raporlarına bile yansımıştır.

Bu çürümüşlük ve kokuşmuşluk tablosu düzenin temellerinden çatırdağını göstermektedir. Kürdistan'da yürütülen kirli savaş içinde debelendiği kriz batağını daha da derinleştirmektedir. Çürüme ve kokuşmanın aldığı boyut ise iç zayıflıklarını büsbütün artırmaktadır Ama tüm bunlara rağmen yine de düzen egemenliğini sürdürmeyi, çeteleşen devlet topluma hükmetmeyi başarabilmektedir. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerle, onun yükselen mücadelesi ile karşı karşıya geldiği her durumda, iç çatışmalarının aldığı boyut ne olursa olsun, düzen cephesi kendi içinde sıkı bir kenetlenme yaşayabilmektedir.

Çürümenin ve kokuşmanın kendisini bu denli çıplak bir biçimde dışa vurması düzenin ve devletin içyüzünün kitleler tarafından görülmesini kolaylaştırmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler, bu sömürü ve zulüm çarkının, kendilerinin daha fazla yoksulluğa, sefalete ve açlığa itilmeleri sayesinde dönebildiğini giderek daha açık bir biçimde görebilmektedirler. Öfke, tepki ve hoşnutsuzluk alttan alta birikmekte ve kendisine çıkış kanalları aramaktadır. Ama devrimci kanal açılamadığı sürece de, ya baskı ve terör ile sindirilmekte, ya da bir biçimde yine düzen kanallarında eritilmektedir.

Bu çürümüşlük ve kokuşmuşluk tablosunun gerisinde bir sınıf egemenliği durmaktadır. Çürüyen ve kokuşan bu sınıfın, tekelci burjuvazinin egemenliğidir. Her türlü pisliğin kaynağı bizzat bu sınıfın kendisidir. Şu açık bir gerçektir ki, bu sınıfın karşısına bu sınıfı altedebilme yeteneğine sahip bir başka sınıf çıkarılamadığı koşullarda, düzen ortaya saçılan pisliklerinin üzerini örtmekte fazla güçlük çekmeyecektir. Tüm ezilenlerin mücadelesine önderlik edebilme yeteneğine sahip biricik güç olarak işçi sınıfı iktidar mücadele alanına çıkarılamadığı sürece, tüm çürümüşlüğüne ve kokuşmuşluğuna rağmen, sermaye düzeni egemenliğini sürdürmeyi başarabilecektir. Fakat düzenin bu kadar kokuştuğu, devletin bu denli çürüdüğü ve adi bir suç çetesine dönüştüğü bir durumda, böyle bir karşı gücü yaratmak her zamankinden daha çok olanaklıdır.

EKİM

Sorumluluklara sahip çıkmalı, inisiyatifi her düzeyde yaymalıyız!

Bir devrimcinin yaşamı ve mücadelesi, asıl anlamını, örgütlü devrimci faaliyette bulur. Örgütlü devrimci faaliyet en başta ideolojik birlik demektir. Devrimci sınıfın çıkarları, özlemleri ve hedefleri için birarada oluş demektir. Ve nihayet politik-pratik sorumluluklar karşısında eylem ve irade birliği demektir. Doğal olarak örgütlü devrimci faaliyet bilinçli bir tercihe ve gönüllülüğe dayanır.

Devrimci sınıf örgütünde örgüt ile bireyin iddiası, hedefi, özlem ve çıkarları özdeştir. Birey kollektifin organik bir parçasıdır. Örgüt özgür bireylerin kollektif iradelerinin cisimleşmiş halidir. Örgüt faaliyeti, aracılık ettiği siyasal çalışma ve sonuçları bireylerin kollektife kattıklarından bağımsız düşünülemez. Pratik etkinlik içinde olmayanların örgüt bağı biçimsel, devrimcilik iddiası sözde kalmaya mahkumdur. O halde örgütlü devrimci olmanın ve devrimci iddia taşımanın ilk kıstaslarından biri mekan ve zaman gözetmeksizin, her koşul altında devrimci siyasal faaliyete katılmak, sorumluluklara sahip çıkmaktır.

Mükemmel işleyen bir örgütsel mekanizma; düzenli ilişki ve dayanışma; sorun ve sorumlulukları paylaşma; sıkıntıları birlikte göğüsleme ve engelleri birlikte aşma; kollektifin gücünü somutta da daima yanında hissetme, vb. -tüm bunların gerçekleştiği bir örgütsel işlerlik elbette her örgütlü devrimcinin arzuladığı bir şeydir. Fakat yine de bilinçli bir örgütlü devrimci, arzu edilen ile gerçekliğin, öngörülen ile gerçekleşenin arasında daima bir mesafe olacağını unutmamak durumundadır. Hep söyleriz: Biz bir toplumsal-siyasal sisteme karşı mücadele ediyoruz. Devrimci mücadele binbir zorlukla, sıkıntıyla, acı ve tatlı süprizlerle doludur. Devrimcilik bir yanıyla da tüm bunları bilmek, her şeye hazır olmak, her koşul altında mücadeleyi sürdürmek demektir.

Devrimci mücadele, hangi görüngüler altında sürerse sürsün, temelde iki düşman sınıfın sınıfsal çıkar çatışmasıdır. Bu tabiatı itibarıyla sürekli bir mücadele ve bu mücadelede düşmana üstün gelme uğraşıdır. Sınıflar arası mücadelede bir kuraldır. Örgütlü devrimci mücadele geliştikçe, düşmanın saldırganlığı daha da artar, terörü daha da yoğunlaşır. Düşman her türlü yol ve yöntemi kullanarak gelişmeyi durdurmaya, sindirip yok etmeye çalışır. Düşmanı etkisizleştirmenin yolu ise, devrimci etkinliği daha da hızlandırmak, boyutlandırmak ve sıçratmaktan geçiyor. Saldırıları boşa çıkarmak, mevzileri güçlendirip çoğaltmak, devrimci savaş cephesini yeni güçlerle sürekli takviye etmekten geçiyor. Sermayenin sınıf egemenliğinin hüküm sürdüğü bir toplumda yaşıyoruz. Sermaya iktidarı her gün, her saat bir katiller ordusu ile, polisi, askeri, MİT'i, kontr-gerillası, ajanı, muhbiri, korucu çeteleriyle saldırıyor. Gün olmuyor ki devrimcilere ve devrimci örgütlere dönük yeni bir saldırı girişimi, infaz, katliam, gözaltı, işkence, tutuklama, vb. yaşanmasın...

İşte devrimci kimliğin ayırdedici önemi içinde bulunduğumuz şu dönemde bir kat daha artmıştır. Devrimci siyasal mücadelede zorlu dönemler, bir dizi güçlüğün yanısıra olumlu bir işlev görür. Böylesi dönemler kolay devrimcilik anlayış ve iddiasını süpürüp bir kenara atar, zayıfları döker. Gerçek devrimci kişilik ile biçimsel devrimciliği ayrıştırır. Devrimci mücadelede samimiyet ve ısrar gösterenler ile ayak sürüyenleri açığa çıkarır. Aslında değerlendirmek koşuluyla, sağlıklı bir arınma ve gelişme imkanı demektir bu. İyi devrimci, böylesi koşullarda öne atılmasını, yükleri omuzlamasını, sorumluluklara sahip çıkmasını, boşlukları kapatmaya çalışmasını başarabilendir. Toplumsal-siyasal mücadeleler tarihi de bunu yeterli açıklıkta göstermektedir. Sayısız devrimcinin tarih kitaplarında ve devrimci romanlarda saygın devrimciler olarak öne çıkmasının gerisinde, onların en olumsuz koşullarda dahi mücadeleyi omuzlamalarını

sağlayan sağlam devrimci kimlikleri vardır.

Zor dönemin devrimcisi olmak, davasına, ideallerine, yoldaşlarına bağlılığın ve sadakatin olduğu kadar, düşmana karşı onurla bir duruş ve kendi kişiliğine saygının da bir göstergesidir. Ve insanı insan yapan faktörlerden biri de, onurlu bir yaşam, iddia ve ideal sahibi olmak, bu uğurda bilinç ve kararlılıkla savaşmasını bilebilmektir.

***

Zor dönemin devrimcisi olmanın en önemli kıstaslarından birinin, her koşul altında davaya, devrimci görev ve sorumluluklara sahip çıkmak olduğunu söylemiştik. Örneğin bugün faşist saldırganlık alabildiğine boyutlanmakta, devrimci örgütlere dönük olarak sistematik takip, operasyon, infaz, işkence ve tutuklamaların yapılmaktadır. Bu nedenle devrimci örgüt işleyişi yer yer aksayabilmekte, organlar ve kadrolar arası ilişkiler kopabilmektedir. Saldırı ve tutuklamalar çalışma alanlarında boşluklara yol açabilmektedir. Organ, kadro ya da devrimci sempatizan yoldaşlar dönem dönem ilişkisiz kalabilmektedirler.

Kişisel zaaflardan ve tutumlardan dolayı değil, olağan nedenlerle yaşanılan bu tür durumlarda bir devrimci ne yapmalıdır? Ya da soruyu bir organ üzerinde de ifade edebiliriz. Örgüt bağlantısı kesilen, hatta illegal yayına bile ulaşmayan bir organ nasıl davranmalıdır? Böyle bir durumda pratik siyasal sorumluluk, devrimci sınıf çalışması bir yana bırakılarak ilişki kurulması mı beklenecektir? Bulunulan birimde ya da alanda bir boşluk ve dağınıklık doğmuşsa, birilerinin müdahale edene kadar beklemek mi tercih edilecektir? Pratik çalışma kesintiye mi uğrayacaktır? Grev, gösteri ya da herhangi bir siyasal etkinliğe, örgüt ilişkisi olmadığı için seyirci mi kalınacaktır? Bütün bir zaman örgüt ilişkisi kurmanın peşinden koşularak mı tüketilecetir? vb...

Bu tür tutum ve yaklaşımları devrimci sorumlulukla bağdaştırmak mümkün değildir. Bu tutum ve davranışlar devrimcilerin değil; yol ve yöntem bilmeyenlerin, güçsüz ve çaresiz bir biçimde düzenin yanlızlaştırma ve böylece çürütme operasyonuna teslim olanların tutumu olabilir yalnızca. Yalnızlaştırarak etkisizleştirmek... Yalnızlaştırarak teslim almak... Yanlızlık içinde iddia ve moral erozyonuna uğratarak çökertmek... Yanlızlık duygusuna iterek çürütmek... Düzenin yapmak istediği tam da budur. Pratik siyasal sorumluluklardan uzak kalan bir devrimcinin iddiasına ve devrimci kimliğine adım adım yabancılaşması kaçınılmazdır. Çünkü eylemsizlik umutsuzluğa, umutsuzluk ise sosyal-siyasal kuşatılmışlık içinde düzen kişiliğinin düşünüş ve davranış biçimine iter.

Oysa her devrimci bilir ki, örgütü operasyona maruz kalmış, ilişkisi kesilmiş, yoldaşları tutsak edilmiş olsa da mücadele sürmektedir. Bu gerçekliğin sağlam devrimciler için öne çıkardığı sorumluluklar vardır. Asıl şimdi sorumluluk, kararlılık, atılganlık, girişkenlik dönemidir. İlişkileri toparlamak, düşmanın yalan ve demogajilerini boşa çıkarmak, alınması gerekli tedbirledi ivedilikle almak, olanaklara, araç-gereç vb. sahip çıkmak, yeni ilişkiler kurmak ve örgütüyle bağ kurana dek tek başına bir örgüt gibi çalışmak... Hepimiz Rus devrimci deneyiminin büyük bir hazine olduğunu biliriz. Bu deneyimde devrimci bir sınıfın siyasal örgütlü gücünün inanılmaz dönüştürücü iradesi kadar, bu gücün oluşmasına önderlik ve öncülük eden devrimci bilincin, yaratıcılığın, fedakarlığın, adanmışlığın, hırs ve enerjinin, sınırsız bir sınıf kininin taşıdığı o muazzam güç vardır.

Romanlardan okumuşsunuzdur. Şu ya da bu nedenle aylarca, hatta yıllarca örgüt ilişkisinden mahrum kalan devrimci dava adamları, bu aynı dönem içinde bireysel çaba ve enerjisi ile büyük bir örgütlü gücün yaratılmasına öncülük etmişlerdir. Parti ile ilişkisi kesilmiş militan, Sibirya'dan kaçan bir devrimci, bir yandan yoldaşlarıyla bağ kurmaya çalışırken bir yandan da fabrikada, işçi semtinde sınıfı örgütleme çabasındadır. Yaptığı ilk iş hemen bir işçi çevresiyle ilişki kurmak ve bu çevreleri çoğaltarak, işçileri eğiterek devrimci eylemi hazırlamak olmuştur. İşte dünyayı sarsan büyük Ekim Devrimi'nin sırrı biraz da buradadır. Partinin tepesinde büyük politik çatışmalar ve ayrışmalar yaşanmaktadır. Parti tabanı ideolojik-siyasal tutum konusunda günü geldiğinde tavrını koymakta, fakat tepedeki sorunların yarattığı örgütsel boşluğun sınıf çalışmasını etkilemesine izin

vermemektedir. Sınıf kitleleri içinde siyasal faaliyet sürmektedir. Bu ideolojik çizginin ve politik ısrarın gücünü gösterdiği gibi, bu gücün maddi bir olguya dönüşmesinde belirleyici bir rol oynayan yerel insiyatiflerin taşadığı önemi de apaçık göstermektedir. Bu tür bir yaratıcılık, inisiyatif ve ısrar ortaya koyulmadan devrimci mücadeleyi ilerletmek mümkün olamayacaktır.

Kollektif çalışma ortak planlama ve düzenleme olduğu kadar, bireysel inisiyatif, yaratıcılık ve ataklığın her düzeyde gösterilmesidir. "Gereksiz randevu trafiğinin önüne geçilmesi", "zaman ve enerji israfının önlenmesi", "yaşanan trafikle düşmanın işini kolaylaştırmanın son bulması" gerektiğini sürekli tekrarlarız. Bu, sorumluluğun kollektif, inisiyatif ve yaratıcılığın bireysel önemine yapılan bir vurgudur. Ama şu da sık sık karşılaştığımız bir olgudur. Bir çok yoldaş pratik çalışmada karşılaştığı ilk güçlük ya da sorun karşısında kilitlenmekte, hemen işi gücü bir yana bırakarak çözüm için sorumlu yoldaş ya da organı arama yoluna gidebilmektedir. Oysa dönülüp bakıldığında, bunlar çoğunlukla kişisel inisiyatif ve yaratıcılıkla ya da mahalli irade ve imkanlarla çözülebilecek sorunlardır. Böyle davranmak yerine "üstten sorma" ya da "çözme" yoluna gitmek, mahalli inisiyatif ve yaratıcılığı körelten, çalışmayı sekteye uğratan ve giderek zararlı bir bağımlılık ilişkisi yaratan bir sonuca yolaçmaktadır. Aslında mahalli insiyatifle birlikte kadronun ya da militanların körelmesi demektir bu.

İçinde bulunduğumuz dönemde inisiyatifli mahalli çalışmanın, bireysel inisiyatif ve yaratıcılığın geliştirilmesi, hem bir sorumluluk hem de sürecin dayattığı bir zorunluluktur. Bunun basit fakat önemli bir kaç unsurunu peşpeşe sıralıyarak yazıyı tamamlamak istiyoruz.

Mahalli inisiyatifin geliştirilmesi ve kullanılmasında, yayın organlarımıza önderlik ve yönlendiricilik araçları olarak bakılmalıdır. Yayın organları titizlikle incelenmeli, öne çıkardığı sorumluluk ve görevler üzerine döne döne düşünülmeli, pratiğe ilişkin sonuçlar çıkartılarak çalışma planlanmalıdır. Siyasal perspektif yayın organlarındadır. Otorite ve çözücü güç, kadronun içselleştireceği bu siyasal perspektiftir. Belki deneyim yetersizliği gibi bir sorun çıkabilir. Ama kadrolar gerekli deneyimi böylesi bir çalışma içinde edinip içselleştirebilir. Kurallara titizlikle uyulduktan, görevlere sıkıca sarıldıktan sonra, hata yapma korkusuyla atalete düşülmemelidir. Hata yapmayan devrimci yoktur. Önemli olan telafisi olanaksız zararlara yol açacak hatalara düşmemek ve hatalardan öğrenmeyi bilebilmektir. Aynı hatayı bir kez daha tekrarlamamaktır.

Yukarıdan bekleme tutumu terkedilmelidir. Saflarımızda örnekleri yaşandığı üzere, iki aylık bir dönem ilişkisiz kalmış olmasına rağmen çevre ilişkilerini koruyan, yeni seçilmiş bir fabrika biriminde, bir işçi çevresinde siyasal bağlar kuran örnekleri çoğaltmaktır. Ya da güvenlik ve belirsizlik nedeniyle bir dönem ilişkisiz kalan bir çalışma alanında olduğu gibi, faaliyeti imkanlar ölçüsünde sürdürmeyi başarmaktır. Yayın ilişkilerini geliştirilmeli ve bu ilişkileri fabrika birimlerinde kökleştirmeye hizmet edecek tarzda derinleştirmeliyiz. Çevre ilişkilerinin eğitimi ve organizasyonunda azami titizliği gösterilmeliyiz.

Güncel gelişmeler karşısında etkin olunmalı, siyasal teşhir ve eylem çağrıları sürekli hale getirilmelidir. Grev ve direnişlere müdahale ya da dayanışma ve destek ziyaretleri, kitle eylemlerine katılım örgütlenmeli, çevre ilişkileri en geniş bir tarzda seferber edilmelidir. Çevre ilişkilerine, özellikle genç devrimci sempatizan yoldaşlara tereddütsüz sorumluluk verilmeli, hata yapmalarından korkulmamalıdır.

Pratik çalışma mümkün mertebe aksatılmamalı, sürekliliği sağlanmalıdır. Böylesi bir çalışmanın araçlarını üretmede gerekli teknik donanımı edinmekte hiçbir güçlük yoktur. Araçların, yol ve yöntemlerin çeşitliliği gözetilmelidir. Kullanılan araç yerine göre kuşlamadır, yerine göre bildiri ya da el ilanıdır. Günü gelir duvar yazısı, fabrika veya sendikanın panosuna asılmış bir duyuru ilanıdır. Güçlükler elbette olacaktır. Zorlanmalar mutlaka yaşanacaktır. Arada kötü süprizlerle de karşılaşılacaktır. Fakat bir şey kesindir. Devrimci azim ve iradenin yenemeyeceği güçlük yoktur. En kötü koşullarda bile... Büyük ozanın da söylediği gibi, "Yeter ki kararmasın sol memenin altındaki cevahir"!

Her koşulda faaliyet...

Gericilik dönemleri, faşist diktatörlüğün toplumun mücadele potansiyeli taşıyan ezilen yoksul emekçi kesimleri üzerinde baskı ve terörü yoğunlaştırdığı dönemlerdir. Bu dönemler sınıf savaşımının en sert geçtiği dönemlerdir. Mücadelenin geniş alanında savaş herşeye rağmen yürümektedir. Egemenlerin baskı ve terör aygıtı olan devlet, tüm mücadele edenleri ve bu potansiyeli taşıyanları ezmek ve bastırmak için daha bir yoğun çalışır. Baskı en çok ezilenlerin öncüsü komünistler ve devrimciler üzerinde yoğunlaşır. Mücadelenin gelişme ve yaygınlaşma işaretlerinin arttığı süreçlerde, komünist ve devrimcilere yönelik yaygın gözaltı ve tutuklamalar yaşanır. Amaç, toplumda hareketlenmeye başlayan kesimlerin devrimci öncüyle daha ileri düzeyde buluşmalarını, başka bir ifadeyle devrimci örgütlerin gelişimini engellemektir. Öncelikle düşman saldırısına açık alanlar yoğun bir terörle ezilmeye çalışılır. Örneğin komünistlerin politik yayın organının her sayısı istisnasız toplatılır. Çalışanları sürekli gözaltına alınır ve işkenceli sorgulardan geçirilir. Terörist devlet, bilgi anlamında onlar alacağı çok şey olmadığını bilir. Amacı ezmek, sindirmek, etkisizleştirmektir. Çünkü komünist düşüncenin yaygınlaşması kendisi için ölüm demektir ve bunun geniş kesimlere ulaşmasını bu temel nedenle engellemeye çalışır. Faşist devletin esas hedefi ise komünist illegal yapıyı ezmek ve dağıtmaktır. Bulabildiği her açıktan illegal örgüte ulaşıp tasfiyesi üzerinde yoğunlaşır. Böyle süreçlerde örgüt ciddi düzeylerde kayıplarla karşı karşıya kalabilir. Sözkonusu olan sağlam bir örgütsel şekilleniş ise, bütün kayıplara karşın faaliyet sürer. Örgüt faaliyetinin dışında kalmak zorunda olanlar, herşeye rağmen siyasal yaşamlarını sürdürmelidirler. Savaş koşullara uygun olarak devam ettirilmelidir.

Gericiliğin yoğunlaştığı dönemlerde, devrimci faaliyet normal dönemlere göre çok daha titiz, daha kurallı ve ilkeli yürütülmelidir. Örgüt çalışmasında çelikten bir devrimci disiplin hakim kılınabilmelidir. Örgütün zorlu koşullarda ayakta kalabilmesinin güvencesi olacaktır bu. Diğer taraftan mücadelenin zorlu koşulları tek tek militanları, sempatizanları örgütsüz/ilişkisiz bırakabilir. Bu nispeten uzun bir süreç olarak da yaşanabilir. Böylesi dönemlerde devrimci siyasal faaliyet askıya mı alınmalıdır? Elbette hayır! Örgütlü faaliyet sürerken çalışma nispeten daha rahat ve yolunda gider. İlişkisiz ve örgütsüz kalındığında ise çok değişik zorluklar ve güçlüklerle karşılaşılır. Fakat devrimci için faaliyet herşeye rağmen sürmelidir. Devrimcinin varlık nedeni bu düzenin yıkılması için bütün eylemini bunun ihtiyaçları çerçevesinde gerçekleştirmekse, en zorlu dönemlerde de bu misyona uygun davranabilmelidir. Devrimci irade ve kararlılıkla en zorlu dönemleri geride bırakmak mümkündür. Devrime karşı tarihsel ve güncel sorumluluğunun bilinciyle hareket eden bir devrimci, zaten farklı bir pratik ortaya koyamaz. Sözkonusu olan sınıf devrimcileriyse eğer, ancak sınıf çalışmasında yoğunlaşan, derinlemesine işleyen bir siyasal faaliyetle kendilerini üretebilir ve ayakta kalmayı başarabilirler. Örgüt ilişkileri ve örgüt materyallerinden yoksunluk olumsuz bir olgu gibi görülebilir. Çok açıktan görülebilen, geniş kitlelere hitap edebilen genel bir propaganda ve ajitasyonu içeren pratik faaliyetin olanakları olmasa da, biz yine de siyasal faaliyetimizi herşeye rağmen dipten dipe öreriz. Faaliyet geniş kitlelere yayılma imkanı bulduğunda ise, zorlu dönemlerde alttan alta yürüttüğümüz bu faaliyet muazzam olanaklar sağlar mücadeleye.

Örgütlü mücadelede yaşanan olumsuzluklar, böylesi dönemlerde mücadeleden uzak durmanın gerekçeleri olmamalıdır. Devrime karşı sorumluluğumuz, yaşanılan sorunlar ne olursa olsun, mücadeleyi herşeye rağmen sürdürmeyi gerektirir. Sorunlar mücadeleden uzaklaşmanın

dayanağı olmamalı, tam da bu sorunları geride bırakmanın yolunun siyasal yaşamda süreklilik sağlamakla ve görevlere daha sıkı sarılmakla geride kalabileceği görülmelidir. Tersi tasfiyeciliktir, tükeniştir. Yalnızca politik kimlik olarak değil, insani olarak da tükeniştir.

Yanısıra kitle içinde erime adına sosyal çevre geliştirme (mücadelenin hizmetine tabi olmayan) yönelimi, kişinin niyetinden bağımsız olarak onu düzene çeker ve düzenle bütünleştirir. Önceden planlanarak ve böyle yaşayayım diyerek yaşanmaz bunlar. Nesnel koşullar iradi çabayla yenilmediği oranda biz ona yenik düşeriz. Bunun için de fabrikalarda, işçi çevrelerinde, işçi ve emekçilerle ilişkilerimizi geliştirebileceğimiz koşulları bulmalı ve yaratmalı, düzen karşıtı kimliğimizle onlarla ilişki geliştirmeli, kısacası yalnız ama bir örgüt gibi siyasal yaşamı sürdürmeliyiz. Koşullara göre değişik araçlar yaratarak ve bunu en etkin tarzda kullanarak bunu gerçekleştirebiliriz. Bütün bir emekle yoğrulmuş çabalarımız, gün gelecek sonuçlarını üretecek, bizler insanlığın kurtuluşunu gerçekleştirecek olan o büyük eserin -devrimin- yapıcıları olmanın onurunu taşıyacağız.

F. SERTAÇ

Nürnberg'de "İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği" Gecesi

Nürnberg'li Ekimciler olarak bölgemizde ilk kez bir politik gece düzenledik. Bu konudaki deneyimsizliğimize, organizasyon alanında yaşanan eksikliklerimize rağmen başarılı bir gece gerçekleştirdiğimiz söylenebilir.

Gece faaliyetlerine oldukça erken bir tarihte başladık. Gece çalışmalarımızı devrimci propagandanın kitlelere taşındığı bir politik faaliyet olarak örgütledik. Çıkardığımız listeler üzerinden 400'e yakın aile ve kişiye ulaşmayı başardık. İkibin Türkçe, ikibin Almanca bildiri ile geniş bir kesime ulaşmaya çalıştık. Gece afişlerimiz fabrika çevreleri başta olmak üzere kentin kalabalık yerlerine ve işçi semtlerine yaygın bir biçimde yapıldı.

Gece çalışmalarımızı EKİM Yurtdışı Temsilciler Konferansı'mızın değerlendirmeleri doğrultusunda, sermaye düzenine karşı işçi sınıfının birliğini, halkların kardeşliğini güçlendirme perspektifiyle ele aldık. Fabrikalarda yürüttüğümüz faaliyette hem geceninin propagandasını yaptık, hem de sınıf birliğimizi nasıl geliştirebileceğimiz, sınıf mücadelesinin gereklerini nasıl yerine getirebileceğimiz vb. sorunlar üzerinde tartıştık.

Gece programını "halkların kardeşliği" ruhuna uygun bir biçimde düzenledik. Sermaye sınıfının bizleri yapay sorunlarla bölmeye çalıştığı bir ortamda Yunanlı arkadaşlarımızla ilişkilerimizi daha da geliştirdik ve Yunan Halk Oyunlarının gecemize katılmasını sağladık. Fırtına Yüreğimizde grubu şiirleriyle,Yurtsever Kürt dostlarımız folklor ekipleriyle, Alman devrimci müzik grubu Türkçe olarak da söyledikleri devrimci marşlarıyla, İspanyollar flamenkolarıyla gecemize büyük bir coşku kattılar. Enternasyonali hep bir ağızdan söyledik. Grup Cemre ve Grup Eylem'in coşkulu türküleriyle halaya durduk. Gecede EKİM YDÖ adına yapılan Türkçe ve Almanca konuşma ilgi ile izlendi. Dia gösterimi ise gecenin dikkatle izlenen politik etkinliklerinden biri oldu.

Hedeflediğimiz katılıma ulaşamamış olmamıza rağmen, geceyi politik faaliyetin bir aracı olarak kullanmayı başarabildik. Yaklaşık 500 kişilik bir katılım sağladık. "Popüler" sanatçılar üzerinden değil, politik çalışmamız sayesinde getirebildiğimiz bir kitleyi ifade ettiği için, sonucu kendi açımızdan önemli politik bir kazanım sayıyoruz. Diğer uluslardan dostlarımızı da katabildiğimiz gecemize politik ve coşkulu bir hava egemendi..

Nürnberg'den EKİM taraftarları

Almanya'nın Nürnberg kentinde düzenlenen gecede EKİM YDK adına yapılan konuşmanın metnini okurlarımıza sunuyonuz.

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için!..

Sevgili yoldaşlar, dostlar;

Avrupa'nın çeşitli kentlerinde düzenlediğimiz gecelerin ilkine hoşgeldiniz. Hareketimiz ve yurdışı örgütümüz adına hepinizi devrimci bir coşkuyla selamlıyoruz.

Bu yılki gecelerimizi İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği ortak şiarı altında düzenliyoruz. Kitle eylemlerinde sık sık karşılaştığımız bu şiarın bugün her zamankinden daha büyük bir önemi ve daha derin bir anlamı var.

Çok açıktır ki bu şiar, mevcut bir durumu değil, fakat canalıcı bir istemi, bir büyük hedefi dile getiriyor.

Bugün dünya ölçüsünde ve tek tek ülkelerde işçiler, yazık ki sermayeye karşı birlikten yoksundurlar. Bugün dünya ölçüsünde ve tek tek ülkelerde halkların kardeşçe ilişkileri büyük sorunlarla yüzyüzedir. Çünkü bugün yeryüzünde kapitalizmin hükümranlığı var. Kapitalist sınıf kendi çıkarlarının gereği olarak, işçileri ve emekçileri binbir yol ve yöntemle bölüp parçalıyor. Dünya ölçüsünde emperyalistler ve tek tek ülkelerde gerici egemen sınıflar, halkları birbirlerine karşı kışkırtıyor, onları birbirine düşman ediyor, dahası bir çok yerde kanlı boğazlaşmalara sürüklüyor.

İşte "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" şiarı, sermayenin dünya ölçüsünde ve tek tek ülkelerdeki bu canice politikalarına karşı yükseltilmiş bir çağrıdır. Bugün onu atan yığınlar bunun tam bilincinde olsunlar olmasınlar, bu böyledir. Tek tek ülkelerde ve tüm dünya ölçüsünde kapitalizmin hükümranlığına son vermenin biricik yolu, işçilerin devrimci sınıf birliğinden ve halkların devrimci kardeşliğinden geçmektedir.

Fakat şu da bir gerçektir ki, dünya ölçüsünde ve tek tek ülkelerde, halkların kardeşliğinin en sağlam güvencesi işçilerin birliğidir. Farklı milliyetlerden işçilerin kendi aralarındaki devrimci sınıf birliği, halklar arası kardeşliğin en sağlam çimentosudur.

Bunu hiç de soyut bir teorik gerçek, ya da bir ideolojik inanç olarak söylemiyoruz. Bugünkü politik yaşamımızın canlı gerçekleri de, olumsuz göstergeler üzerinden de olsa, bunu somut olarak kanıtlamaktadır. Bugün Türkiye işçi sınıfı kendi devrimci sınıf birliğini kuramadığı içindir ki, bir avuç asalaktan oluşan sermaye sınıfının kanlı ve kokuşmuş rejimi ayakta durabilmektedir. Bu sınıfın devleti yıllardır kardeş Kürt halkına karşı kirli bir yoketme savaşı sürdürebilmektedir. Bugün Avrupa'da yerli işçiler ile farklı ülkelerden gelmiş göçmen işçiler kendi aralarında devrimci bir sınıf birliği kuramadıkları içindir ki, emperyalist burjuvazi yabancı düşmanlığını bilinçli bir politika olarak körükleyebilmekte ve bunda başarılı olabilmektedir. Göçmen işçilerin varlığı halklar arasında daha yakın ilişkilerin, daha güçlü bir kardeşliğin köprüsü olacağına, şovenizmi kışkırtmanın ve topluma egemen kılmanın olanağı olarak kullanılabiliyor.

Dostlar, yoldaşlar;

"İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!" ortak şiarı etrafında düzenlediğimiz bu gecelerin bir de bir duyuru şiarı var: "EKİM partiye büyüyor!" Evet, siyasal yaşam sahnesine çıkışının 9. yılında EKİM artık parti olmanın eşiğindedir.

Bizim hareketimiz bir rastlantı olarak ortaya çıkmadı. EKİM, devrimci harekette 12 Eylül yenilgisini izleyen toparlanma döneminin ürünüdür. Her yenilgi ciddi bir muhasebe gerektirir. Yenilginin ideolojik ve sınıfsal nedenlerine ilişkin ciddi bir değerlendirme gerektirir. EKİM bu doğrultudaki bir çabanın ürünü olmuştur. Yenilginin ortaya çıkardığı gerçeklerin ışığında Türkiye devrimci hareketinin yakın geçmişi değerlendirilmiş, temel zaafları tahlil edilmiştir. Bu çaba içerisinde ulaşılan sonuçlar, yeni bir hareketin doğuşunun zeminini döşemiştir.

Kısaca EKİM, Türkiye devrimci

hareketinin geçmişiyle devrimci bir hesaplaşmanın ve onu ileriye doğru aşmanın somut bir ifadesi olmuştur. Bundan dolayıdır ki EKİM, '80 öncesi dönemin ürünü olan devrimci gruplardan temelli farklılıkları olan bir harekettir. Bu grupların tümü, teorik cephede, sosyalizmi bir bilim olarak ele alma ve onu toplumsal gerçekliğimize uygulama yeteneği gösteremediler. Böyle olunca, Türkiye devriminin sorunlarına doğru çözümler getiremediler. Pratik cephede ise, işçi sınıfını ezilenler cephesinin biricik öncü gücü olarak ele alan bir çalışma ve mücadele pratiği ortaya koyamadılar. Sonuçta, kurdukları örgütler ya da partiler, sosyalist dünya görüşünden uzak ve işçi sınıfından kopuk kaldılar. Bu parti ve örgütlerin devrimciliği, küçük-burjuva devrimciliğinin sınırlarını aşamadı. Bu tür bir devrimcilik ise, yapılan fedakarlıklar ve gösterilen yiğitlikler ne olursa olsun, sınıf mücadelesinin önderlik ihtiyacına yanıt veremezdi. Nitekim veremedi ve hala da veremiyor. Dahası, bu devrimcilik anlayışı, mücadeleye bir çok açıdan ayak bağı bile olabiliyor.

EKİM'in bugün parti olmanın eşiğine gelmesinin anlamını ve önemini bu gerçeklerin ışığında değerlendirmek gerekiyor. Zira EKİM bu tür bir devrimcilik anlayışıyla açık ve köklü bir hesaplaşmanın ürünüdür. Dahası, EKİM bunu devrimci hareketimizin geçmişte yarattığı olumlu değerleri ve gelenekleri sahiplenerek yapmıştır. Zaten geçmiş döneme egemen devrimciliğin ileriye doğru aşmış olmanın anlamı da buradadır.

EKİM zor bir dönemde, son derece sınırlı güç ve olanaklarla siyasal yaşama adımını attı. Eğer buna rağmen o, bir siyasal örgüt olmayı başarıp bugün parti olmanın eşiğine geldiyse, bunu ideolojik-siyasal çizgisine borçludur. Bu çizgiyi tüm güçlüklere ve dış basınçlara rağmen hayata geçirme iradesi ve kararlılığına borçludur. Eğer EKİM'in çizgisinin gerçek bir değeri olmasaydı, eğer bu çizgiyi uygulamak iradesi ve kararlılığı olmasaydı, kuşku yok ki, değil parti olmanın eşiğine gelmek, EKİM yaşama gücü bile bulamazdı.

EKİM bugün parti olmanı eşiğindedir. Bizim partimiz herhangi bir devrimci parti değil, fakat işçi sınıfının komünist partisi olacaktır. Bu parti herşeyden önce sınıfa dayanacaktır, saflarını işçi sınıfının en iyi unsurlarıyla besleyecektir, örgütlenmesini devrimci siyasal mücadelenin kaleleri olması gereken fabrikalar zeminine oturtacaktır. Partiyi inşa sürecimize hep bu bakışaçısı yol gösterdi.

Bu hiç de işçi sınıfını herşey sanmamızdan dolayı değildir. İşçi sınıfı herşey demek değildir. Fakat işçi sınıfı herşeyin başıdır. Kapitalist egemenlik altında yaşıyoruz. Bugünün egemen sınıfı sermaye sınıfıdır. Bu tür bir sınıf egemenliği ile ancak ve ancak işçi sınıfı önderliğinde hesaplaşılabilir. İşçi sınıfı önderliği güvenceye alınmadığı sürece, tüm öteki ezilen ve sömürülen sınıfların mücadelesi sermaye sınıfı karşısında kalıcı sonuçlara ulaşamayacaktır. İşçilerin devrimci sınıf birliği halkların kardeşliğinin biricik gerçek güvencesidir demiştik. Bu aynı şey, tüm ezilen ve sömürülenlerin kapitalist sınıfa karşı mücadelesi için de geçerlidir. Bu mücadelenin başarılı olabilmesinin gerçek güvencesi de, işçi sınıfının devrimci birliği, onun devrimci sınıf önderliğidir.

Bunlar sosyalizm biliminin temel gerçekleridir. Ama Türkiye'nin geleneksel devrimci grupları bu temel ama basit gerçekleri hesaba katan bir politik-pratik çaba içerisinde olma yeteneğini gösteremediler. EKİM'in işçi sınıfının komünist öncüsü olmaya layık bir partiyi inşa etme çabasının farkı buradadır.

Biz işçi sınıfı devrimcileriyiz. İşçi sınıfıyla et ve tırnak gibi kaynaşmış bir parti yaratmak için çalıştık ve çalışıyoruz. Bugün parti olmanın eşiğindeyiz diyorsak, bu, bu sonu gelmez çabanın bir ilk adımını dile getirir yalnızca. Bu uzun yolun yeni adımlarını parti kimliği ile katedeceğiz. Bu doğrultuda elde edeceğimiz her ciddi başarı, işçi sınıfının devrimci birliğini yeni bir düzeye çıkaracaktır. Ve yineliyelim ki, sınıfın devrimci birliği, devrimci siyasal mücadelenin başarılı seyrinin biricik gerçek güvencesi olacaktır.

Sözlerimi, sosyalizme gönül veren tüm devrimcileri ve sosyalizme sempati duyan tüm işçileri parti olmanın eşiğine gelmiş hareketimizi daha yakından izlemeye, anlamaya ve onun saflarında yeralamaya çağırarak bağlıyorum.

Hepinizi en içten devrimci duygularla selamlıyorum.

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!
Yaşasın Türkiye işçi sınıfının komünist partisi!

EKİM Yurtdışı Örgütü Temsilciler Konferansı Tutanakları (Nisan '96)

Avrupa'da güncel gelişmeler ve devrimci görevler

MK Temsilcisi: Bu gündem maddesi siyasal faaliyetlerimizin pratik sorunlarını doğrudan ilgilendirdiği için hayli önemli. Bu önemi bu alandaki görevlerimizin gereklerini bugüne kadarki pratik çalışmamızda yeterince gözetemediğimiz için vurguluyorum. Yoksa aslında sorun, kendisi önemli olmakla birlikte, çok anlaşılmaz yanı olan bir sorun da değildir. Avrupa'daki gelişmeler, bu gelişmelerin işçilerin, emekçilerin gündelik yaşamına yansımaları ve bunun önümüze koyduğu sorumluluklar, dünkü tartışmalar içerisinde epeyce örneklendi. Genel süreçleri tahlil etmek gerekmiyor, bunun platformu burası değil. Burada sorun pratik siyasal çalışmamızla ve mücadelemizle ilgili olduğuna göre, daha çok konuyu bu alana daraltarak üzerine kısaca durmamız gerekiyor.

Konuyu üç ana başlık altında özetlemek istiyorum. Birincisi, genel planda, özellikle de Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki çöküşten sonra, dünyada emperyalist güçler arasında bir yeniden bloklaşma süreci yaşanıyor. Yeni odaklar oluşmuş durumda. Bunlar güç toplamaya ve uluslararası rekabette üstünlük sağlamaya çalışıyorlar. Emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde ortaya çıkan değişikliklerin yarattığı sorunlar yaşanıyor. Eski dengeler bozulduğu için, yeni dengeleri yaratabilmek için her bir emperyalist odak kendi cephesinden en hızlı en etkin bir biçimde davranmaya çalıştığı için, bu emperyalist rekabet kendini belli bir sertlikle ifade ediyor. Bunun dünya politikası planında iki önemli sonucu var. Biri zaten emperyalistler arası rekabettir. Diğeri ise, bu olayın bir yansıması olarak dünya ölçüsünde artan emperyalist saldırı ve müdahale pratikleridir.

Bugün dünyada gitgide belirginleşen, '70'li yılların başına dayanan bir geçmişi de olan üç emperyalist kutup var. Rusya türünden başka bazı kutuplar da oluşmaya, öne çıkmaya çalışmakla birlikte, başlıca üç büyük emperyalist kutuplaşma alanı var. Kuzey Amerika, Pasifik bölgesi ve Avrupa. Kuzey Amerika ABD merkezlidir. Bilindiği gibi ABD önderliğinde Kanada ve Meksika'yı kapsayan ve adına NAFTA denilen bir birlik oluşturdular. Kuzey Amerika'da böyle bir merkez var. Temelde ABD emperyalizmi olarak algılamak gerekiyor tabii. Bir Avrupa odağı oluşmuş durumda, merkezinde Almanya var ve bunu Fransa ile işbirliği halinde yapmaya çalışıyor. Pasifik bölgesinde ise Japonya var. Pasifik bölgesini daha çok bir egemenlik alanı olarak algılamak gerekiyor; yoksa emperyalist odağın kendisi Japonya'nın kendisidir.

Bizim burada konumuz Avrupa'dır. Avrupa bu odaklardan biri olduğuna göre, emperyalist rekabette, nüfuz savaşında ve müdahale eğilimlerindeki artış bu odak şahsında da kendini ortaya koyuyor. Biliyoruz son on yıl içerisinde Fransa Afrika'ya sayısız müdahalelerde bulundu. Doğu Blok'u dağıldıktan sonra Almanya'nın Doğu Avrupa'ya doğru belirgin bir yayılması var. Emperyalist Avrupa'nın Yugoslavya'ya genel bir müdahalesi var ve bunun sonuçları biliniyor. Bunlar yaşadığımız dönemde dünya politikasının en önemli siyasal olaylarının bir bölümünü, Avrupa merkezli bölümünü oluşturuyor.

Başka şeyler de var. Ortadoğu'da ABD ile dişe diş bir emperyalist rekabet var. Bu çerçevede Avrupalı emperyalistlerin Kürt sorununa yakın bir ilgisi ve somut müdahaleleri var. Kürt sorununu bir etkinlik alanı olarak kullanmak amacına yönelik müdahaleler bunlar.

Bütün bunların bizim siyasal görevlerimiz bakımından sonuçları nelerdir? Genel olarak dünya emperyalizmi, kendisine yakın bir coğrafik bölge olduğu ölçüde de Avrupa emperyalizmi, örneğin Bosna-Hersek'te dört yıl boyunca yoğun bir iç savaşın kışkırtıcısı ve yaratıcısı oldu. Ama dikkat edin, bizim burada,

Avrupa'nın göbeğinde buna karşı hiç bir politik etkinliğimiz olmadı. Bu aklın alacağı şey değil.

Yugoslavya'da zamanında Alman emperyalizmine karşı ortak kurtuluş mücadelesi vermiş, bunu kendi ülkelerindeki gerici egemen sınıfların iktidarını devirmekle birleştirmiş, yani öteki tarihsel imkanları bir yana, böylesine bir mücadele içerisinde kaynaşmış bir uluslar topluluğu, en vahşi bir iç savaşın içerisine sürüklenebildi. Kuşkusuz bu ulusların karşı karşıya gelişinin Yugoslav rejiminin yaşadığı yozlaşma ile, bu yozlaşmanın kendine özgü bir burjuva rejimi ortaya çıkarmasıyla çok büyük bir bağlantısı var. Bunun oluşturduğu bir iç maddi temel var. Ama bu maddi temel üzerinde, bu ulusları bu kadar ağır bir biçimde birbirine düşüren, sinsi yöntemlerle kışkırtan, hiç değilse bu ulusların gerici milliyetçi burjuvazilerini bu doğrultuda cesaretlendiren, özellikle Almanya olmak üzere Batılı emperyalistler oldular. Batılı emperyalistler burada suçludur, özellikle de emperyalist Almanya suçludur. Elbette Sırp, Hırvat, Boşnak burjuvazileri kendi halklarını birbirine karşı düşmanlık temelinde kışkırtmış ve aralarında epeyce bir gerginlik yaratmışlardır. Fakat onlar buna rağmen de birbirine saldırma gücü bulamıyorlardı. Birbirlerine düşebilmeleri için, böyle bir saldırının gerçekleşebilmesi için cesaret bulabilmeleri gerekiyordu. Bu cesareti onlara Alman emperyalizmi verdi. Hırvat-Boşnak cephesi için hiç değilse bu böyle. Slovenya bu çatışmaya çok fazla bulaşmamış olsa da, Sloven cephesi için de bu böyle. Eskiden kardeş kardeş yaşamış halklar, birbirlerine karşı en ağır, en vahşi, manevi bakımdan en tahrip edici, en yok edici bir savaşı tam dört yıl yürüttüler. Bu olay Avrupa'nın göbeğinde oluyordu. Ama dikkat edin, devrimci siyasal akımlar buna karşı ciddi bir siyasal faaliyet içinde olmadılar. Biz bunu kitleler önünde emperyalizmi suç üstü yakalamanın ve teşhir etmenin bir vesilesi haline getiremedik. Emperyalizm geçmişteki sınıf mücadelelerinin bu toplumda yarattığı belli bir iç istikrar zemini üzerinde kendini barışçıl ve demokratik olarak sunabiliyor hala. Halbuki eski Yugoslavya topraklarında, özellikle de Bosna'da kan akıtılmasının kışkırtıcısı, tarafların destekleyicisi durumunda. Halkları birbirine kırdırıp güçsüz ve çaresiz duruma düşürdükten sonra da tutup kendi emperyalist "barış"ını götürdü buraya. Kendini "barış"ı tesis eden güç gibi sunabildi. Bölgeye askeri olarak yerleşmesini meşru göstermeyi başarabildi.

Biz bütün bunları emperyalist dünyaya teşhir etmek için vesile doğdukça mutlaka kullanabilmeliyiz. Emperyalizme karşı mücadele, temel bir sorun, temel bir siyasal mücadele alanıdır. Dünya çapında emperyalizme karşı mücadele denilince, küçük-burjuva darkafalılığı sorunu belli bir ülkede, bağımlı bir ülkede, o bağımlı ülke devrimcilerinin bu ülkenin bağımsızlığını savunması olarak algılıyor. Oysa emperyalist rekabetin, emperyalist kışkırmaların, emperyalist müdahalelerin dünya halklarına yaşattığı toplam acıları sürekli olarak teşhir konusu etmek, dünya çapında emperyalizme karşı mücadelenin en önemli bir alanıdır.

Buna bir sürü başka örnekler verilebilir. Aynı şey diyelim Alman emperyalizmi şahsında bugün Kürdistan'da oluyor. Amerikan emperyalizminin bir Kürt planı var. Amerika Kuzey Irak'taki Kürt işbirlikçilerine de dayanarak, Türkiye'deki Kürt sorununu da bunun içinde ele alarak, bir paket proje halinde çözmeye çalışıyor. Bir taraftan Türk devletine tam destek verirken, öte yandan da Güney Kürdistan'daki Kürt işbirlikçileri aracılığı ile kendi Kürt planını uygulamaya çalışıyor. Böyle bir politikaya karşı Alman emperyalizminin geliştirdiği politika, Türk devletini en hararetli bir biçimde desteklemek oluyor. Onun Kuzey Irak'ta işbirlikçileri olmadığı için, Türk devletinin yürüttüğü kirli savaşa destek vererek, Kürt sorununun oluşturduğu çatışmada Türk devleti üzerinden bir etkinlik sahası açmaya çalışıyor. Türk devletinin Amerikan emperyalizminin Güney Kürdistan'ı da kapsayan çözüm projesine karşı gösterdiği tutumu, bu noktada Türk devleti üzerinde politik nüfuzunu arttırmak için bir olanak olarak kullanmaya çalışıyor. Bunun sonucu ise basitçe Kürdistan'daki kirli savaşı, Türk devletinin oradaki politikasını desteklemek oluyor.

Elbette Alman emperyalizmi de Türk devletini belli reformlara zorluyor. Ama bu, sorunun içinden başka türlü çıkılamayacağına olan kanaatinden geliyor. Yani Türk devletinin yürüttüğü kirli savaşın gerçek sonuçlarına

varabilmesi için Kürtler'e belli tavizler verilmesi gerektiği değerlendirmesinden geliyor. PKK bu sorun üzerinden yıllardır iyi kötü etkili bir teşhir faaliyeti yürütüyor. Hiç değilse Alman devleti ile karşı karşıya geldiği durumlarda. Ama biz yürütmüyoruz. Kaldı ki PKK diplomatik kaygılarla, "politik çözüm"e dair umutlarla da bağlantılı olarak başka türlü de davranabilir. Alman emperyalizminin nüfuzunun yarın kendi işine de yarıyabileceği hesabıyla Alman emperyalizminin kimi politikalarını görmezlikten de geliyor olabilir. Oysa bizi sınırlayacak bu tür bir durum da yok. Ve düşünün ki, Alman medyasının bir kısmı bile zaman zaman Kürdistan'daki katliamların Alman silahları ile yapıldığını açıklamak durumunda kalıyor. Oysa biz bu tür bir teşhiri devrimci bir çerçevede başaramıyoruz. Bunları hep örnekler olarak veriyorum. Yani Avrupa emperyalizminin dünya üzerindeki etkinliklerine karşı yürütülecek mücadelenin önemli konuları, canlı konuları olarak örnekliyorum.

Bir başka örnek olarak ise yakın zamanda Fransa'nın yaptığı nükleer denemeler üzerinden verilebilir.

Burjuva propagandasına göre savaş gerginliği Doğu ve Batı bloklarının karşı karşıya gelişinden doğuyordu. Buna göre, Doğu Bloku yıkıldıktan sonra artık bu tehlike geçmiş, bir evrensel barış dönemi başlamıştı. Soğuk savaş geride kaldığı için nükleer savaş tehlikesinin geçtiği de bu propagandanın bir parçasıydı.

O halde Fransa niçin ısrarla nükleer silahlarını daha da geliştirmek istiyor? Bir bildirinin başına bu soruyu koyup altına da gerçekleri sıralamak, böylece emperyalizmin bugünkü gerçekliğini kitlelere anlatmak son derece önemlidir. Ama bu olay aylar boyu sürdüğü, kamuoyunun gündemine yerleştiği halde, küçük-burjuva pasifistleri bu konuda uluslararası yankıları olan bir takım kampanyalar örgütlediği halde, biz komünistler, devrimciler olarak hiç bir şey yapmadık. Burada salt EKİM'i kastederek söylemiyorum. Genel planda bu konuda hemen hiçbir şey yapılmadı. Halbuki emperyalizme karşı mücadelenin, emperyalizmi Avrupa işçileri ve emekçileri arasında teşhir etmenin önemli bir alanı bu. Dünya ölçüsündeki emperyalist etkinliklere karşı, ama rekabet, ama müdahale, ama başka biçimler altında olsun, sürdürülen emperyalist etkinliklerin etkili bir teşhiri, buna karşı kitlelerde duyarlılık yaratmak çabası, mümkün ise pratik tepkiler örgütleme çabası, buradaki siyasal mücadelemizin bir öteki temel alanı ve konusu da işte budur.

Buradan iktisadi ve sosyal alandaki saldırılara geçiyorum. Kapitalizm dünya ölçüsünde 20 yıldır bir bunalım içerisinde. Bugüne kadar bir çöküş yaşamadı, ama belini de bir türlü doğrultamadı. Neredeyse süreklileşmiş bir durgunluk var. Sürekli daralmalar var, çöküş belirtileri oluşuyor. Bunlar atlatılıyor, ama ekonomi de bir türlü düze çıkamıyor. Sürekli bir enflasyon ve yüksek oranda bir işsizlik bu ekonomilerin en doğal görünümleri haline geldiler yeniden. Geçmişte, savaş sonrası dönemde, bu ülkeler eksik iş gücü ihtiyacını çeşitli geri ülkelerden karşılamak yoluna gitmişlerdir. Bugün kendi ülkelerinde büyük işsiz kitleleri oluşuyor. Resmi rakamlara göre bugün Almanya'da 4 milyonu aşan işsiz var. Bu savaş sonrasının en yüksek rakamıdır. Alman devrimcileri gerçekte bu rakamın 8-9 milyon olduğunu iddia ediyorlar.

Kapitalizm dünya ölçüsünde yeni bir bunalım devresi yaşıyor. Kapitalist ekonomilerin bunalım dönemleri, bu faturanın emekçilere ödetilmesi dönemidir her zaman. Kuşkusuz emperyalist burjuvazi bu faturayı her zaman büyük bir bölümü ile aslında dünyanın geri kalmış ülke halklarına ödetir. Bunalımın sonuçlarını ihraç eder çok büyük ölçüde. Ama yaşanan öylesine bir bunalım ki (yanlızca kapsamı bakımından değil, uzun süreli olması yönüyle de söylüyorum), bu bunalımın faturası daha başından itibaren, daha sınırlı ölçülerde de olsa, aynı zamanda kendi işçi sınıfına ödetilmek durumundaydı. Ödetildi de zaten. Enflasyon, işsizlik, kötüleşen yaşam koşulları vb. sonuçlarla bu fatura yıllardır ödetiliyordu.

Ama özellikle Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Bloku'nun dağılmasının ardından, emperyalist burjuvazi bunu dünya ölçüsünde bir yeni saldırıya çevirdi. Bu sosyal haklara genel bir saldırı olarak gerçekleşiyor. İşsizlik çığ gibi büyümeye devam ediyor. İktisadi bunalımın öteki sonuçları (enflasyon, yoksullaşma vb.) devam ediyor. Ama şimdi yeni olarak bir de sosyal haklara saldırı var. Sosyal haklara saldırı "sosyal devlet" iddiasını bir yana bırakmak

anlamına da geliyor. Emperyalist burjuvaziye kendine "sosyal devlet" dedirten kazanımları, bu ülkelerin işçi sınıfları uzun yılları kapsayan zorlu mücadeleler ile kazanmışlardı. Ama bu kazanımlar bir hakka dönüşünce, yasallaşıp kurumlaşınca, emperyalist devletler de bunun arkasına saklanarak kendilerini "sosyal devlet" olarak sunmak imkanı bulabildiler. Sosyal-demokrasi bu konuda ona gerekli aldatıcı ideolojik dsteği de sağladı.

Hem bu ülkelerin emekçileri bu hakları bizzat kendi mücadeleleri ile kazandıkları için, hem de bu hakların korunması alanında belli bir hassasiyet gösterdikleri için yakın zamana kadar bu haklara dokunulamıyordu. Ama daha önemli bir başka neden daha vardı. Emperyalist burjuvazi, bu haklara rıza göstermenin, devrim ve sosyalizm alternatifi karşısında kendi işçi ve emekçi sınıfları yatıştırdığını da tarihsel tecrübe ile görüyordu. Emperyalist burjuvazinin karşısında Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku vardı. Bu ülkelerde yaşanan yozlaşma ne olursa olsun, devrim sonrası dönemde, bizzat Sovyetler Birliği'nde olduğu gibi sosyalizmin inşası sürecinde, işçilerin ve emekçilerin kazandığı ve yozlaşmaya rağmen korunan geniş sosyal kazanımlar vardı. Revizyonist yozlaşma, sosyalizm iddiası sürdüğü sürece, bunların önemli bir bölümünü istese de tahrip edemezdi. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde bu sosyal kazanımlar yaşadığı sürece, emperyalist dünya kendini "sosyal devlet" olarak sunmak zorunluluğu duydu. Bu ideolojik temayı özel bir çabayla kullandı. Bu temaya maddi temel olarak da, kendi işçi sınıflarının zorlu mücadeleleriyle kazandıkları sosyal hakları, sosyal kurumları kullandı. Bunları bir "sosyal devlet" politikası kılığı içerisinde sunabildi. Buna bir de bizde demokrasi var demagojisi ekliyor, böylece üstünlük sağlamaya, işçi sınıfının sosyalizm arayışının önünü kesmeye çalışıyordu.

Ama emperyalist burjuvazi için bunalım dönemlerinde böyle davranmanın imkanları kendiliğinden azalır. Emperyalist burjuvazi bunun sıkıntısını fazlasıyla çekiyordu. Yıllardır hakları parça parça kısmaya çalışıyordu. Sovyetler Birliği ile Doğu Bloku dağılınca, böyle bir karşı basınç da ortadan kalkınca, dünya ölçüsünde kazanılmış sosyal haklara yönelik etkili bir saldırı gündeme getirildi. Bu saldırılarda bugüne kadar çok büyük mesafeler de katedildi. Bu ülkelerin işçi ve emekçi sınıfları aslında bizim temel devrimci çıkarlar dediğimiz temel çıkar ve amaçlar uğruna mücadelede hayli tutuklar. Ama mevcut sosyal ve siyasal kazanımları konusunda oldukça hassastırlar. Oluşmuş doğal bir bilinç var bu konuda. Ama bu bilince rağmen, kuşkusuz devrimci partilerin yokluğu koşullarında, işçi sınıfının ideolojik ve örgütsel hazırlıksızlığı ortamında ve sendika bürokrasisinin sunduğu etkili yardım sayesinde, emperyalist burjuvazi bu saldırılarında bugüne kadar hayli mesafeler katletti. Bir çok hakkı şimdiden kısmayı, bir takım kazanımları törpülemeyi başardı.

Ve bugün yeni saldırılar, dolayısıyla yeni hakların gaspı söz konusudur. En son olarak G-7 zirvesinde yine bu meseleler konuşuldu. Orada sorun kabaca şöyle formüle edildi: Kuşkusuz ABD'de işsizliğe ve yoksulluğa karşı herhangi bir sosyal güvencenin olmaması kötüdür; ama aynı şekilde Avrupa'da bu kadar "fazla" sosyal hakkın olması da kötüdür. ABD kendi halkını işsizlik ve yoksulluk açısından biraz daha kollamalıdır; ama Avrupa'daki aşırı sosyal kurumlaşma da bir parça azaltmalı, böylece karşılıklı bir denge bulunmalıdır. Burada Avrupa burjuvazisinin düşünüş tarzını özetliyorum. Aslında bu denge tartışmasının kendisi bile, sosyal haklara yönelen saldırının yalnızca ekonomik bunalımın yarattığı sonuçlardan gelmediğini, aynı zamanda emperyalist rekabetin de bunu zorunlu kıldığını gösteriyor.

Emperyalist devletler sosyal hakları kısarak emperyalist rekabette üstünlük sağlamaya çalışıyorlar. Çünkü onlara silahlanmak için bütçe lazım. Dünya ölçüsündeki nüfuz mücadelesinde her türlü harcamayı yapabilmek için bütçe lazım. Dahası ekonomik rekabette gerekli dengeyi sağlamak için, yani bizzat pazar mücadelesi için de bu "denge" gereklidir. Sosyal haklar da dahil işgücü maliyeti emperyalist rekabette çok önemli bir rol oynadığı içindir ki, mümkün mertebe işgücünün maliyetini düşürmeye çalışıyorlar. Maliyeti azaltarak iktisadi rekabette konumlarını korumaya çalışıyorlar.

Bu şu demek oluyor; gerek kapitalist ekonominin bunalımının kendi içinde yarattığı sorunlar, gerekse dünya çapındaki emperyalist siyasal, askeri ve iktisadi rekabet, emekçilerin iktisadi ve sosyal kazanımlarına yoğun bir

saldırıyı zorunluluk haline getirmiştir. Dolayısıyla mesele yanlızca Sovyetler Birliği dağılmışken biz de bu hakları artık geri alalım meselesi değildir. Kapitalist bunalım ve emperyalist rekabet gerektiriyor bu saldırıyı. Ama düne kadar Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'nın varlığı koşullarında kolay kolay el uzatamıyorlardı bu haklara. Bir ihtiyaç olduğu halde el uzatamıyorlardı. Ama bugün bu engel ortadan kalktı ve bunu yapabiliyorlar. Dahası, Doğu Bloku'nun dağılması, emperyalistler arası kutuplaşmaya, pazar ve nüfuz mücadelelerine yeni bir ivme kazandırdı. Bu ise rekabette güçlü olmak için kendi işçilerinden daha çok koparıp almayı...

Dolayısıyla, bu saldırının kuvvetli bir mantığı ve temeli var. Yani bu öyle basitçe keyfi bir saldırı değil. Keyfi saldırıların ardı arkası gelmiyor diyoruz ama, propaganda dilinde bunun anlamı başkadır. Bilimsel açıdan bakıldığı zaman, bu saldırılar emperyalist burjuvazi için bir zorunluluk, bir ihtiyaçtır. Aşırı kâr eğiliminin bir gereği olarak faturayı hep emekçilere ödetmek, bunalımın etkilerini ancak böyle telafi edebilmek durumundadır. Emperyalist rekabette üstünlük sağlayabilmesi için kâr oranını arttırmak, işgücü maliyetini düşürmek durumundadır. Yani burada zorunluluklar vardır. Bu zorunluluklar çerçevesinde başlatılan saldırının kuvvetli bir mantığı ve sürekliliği vardır.

Sonuç olarak, iktisadi ve sosyal haklara yönelen saldırılara karşı sistematik bir mücadele, gündelik faaliyetimizde ve mücadelemizde bizi ilgilendirmesi gereken ikinci önemli sorun ve alandır.

Şimdi de sorunun üçüncü boyutunu özetlemek istiyorum. Biz tarihsel deneyimden de biliyoruz ki, eğer emperyalistler arası rekabet kızışmış ise, dahası bu aynı zamanda kapitalist ekonomideki genel bunalımın da bir yansıması ise, bunlar birarada emekçi sınıfların iktisadi ve sosyal haklarına saldırıyı gerektiriyorsa, bu saldırılar beraberinde kaçınılmaz biçimde siyasal gericiliğin de artışını getirir. Gerektirir ve getirir. Hakları kısıtlayabilmek için buna karşı gelişen tepkileri bloke edebilmek gerekiyor. Burada ideolojik aygıtlar, propaganda aygıtları, sendika bürokrasisi, burjuva reformist partiler, sosyal demokrasi hep birer araç ve olanaktır. Bloke etmek için tüm bu araç ve olanaklar kullanılıyor.

Ama bu olanakların belli bir yerden sonra işe yaramadığı durumlar da oluyor. Bütün bu olanaklar Fransa'da da vardı. Yıllarca kullanıldı ve hayli etkili de oldu. Ama sonuçta ne oldu? Sonuçta o güne kadar bloke edilen ve saptırılan tepkiler bir yerde patlıyor. Emekçiler bir noktadan sonra buna karşı tepkilerini etkin bir biçimde ortaya koyabiliyorlar. Ortaya çıkan tepkileri bastırmak için ya da gelecekteki muhtemel tepkilere şimdiden hazırlanmak üzere, emperyalist burjuvazi, genelde olduğu gibi Avrupa'da da hummalı bir siyasal hazırlık içerisindedir. Bu hazırlık devlete çeki düzen vermek ve devletin polis rejimi karakterini gitgide açığa çıkarmak, baskı aygıtına daha ileri noktada bir uygulama yeteneği kazandırmak biçiminde kendisini gösteriyor. Bunun için çok çeşitli vesileleri kullanarak hazırlıklarını bugünden yapıyor.

PKK'ya karşı yürütülen son sürek avı, Alman burjuvazisinin Almanya'daki sınıf mücadelesinin geleceğine yönelik bir hazırlığıdır da aynı zamanda. Bugün Kürtlere karşı yapıyor bunu, yarın genel olarak yabancılara karşı yapacaktır. Ardından da bu aynı saldırıyı dosdoğru Alman işçilerine ve emekçilerine yöneltecektir. Ama kurumlaşmayı, deneyimi, pratik uygulamayı şimdiden yaratarak buna hazırlıkta hayli mesafe almış olarak... Bugün dernekler yasası üzerinden, toplantı ve gösteri uygulamaları üzerinden PKK'ya yöneltilen saldırılar, aslında, yarın bizzat Alman işçi ve emekçilerinden gelecek saldırılara için şimdiden yapılmış bir hazırlıktır.

"Almanya bir hukuk devletidir, ama mahkeme bir gösteriyi yasakladığı zaman, bu gösteri yapılamaz, yapıldığı zaman karşısında polisin çıplak zorunu görür", deniliyor. Olayın mantığı böyle formüle ediliyor. Bu aynı mantık, demek ki yarın işsiz bırakıldıkları için otobanları işgal edecek ya da kesecek ya da meydanları izinli olmayan gösterilerle dolduracak işçilere karşı da kullanılabilecektir. Bu mantık şimdiden PKK sorunu üzerinden meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Kürt hareketi vesile ve bahane edilerek aslında genele ve yarına yönelik bir hazırlık yapılıyor.

Avrupa çapında yabancı düşmanlığı artıyor, neo-faşist hareket yükseliyor. Burjuvazi siyasal alanda da bir hazırlık yapıyor. Ve aslında her zaman varolan özünü, o gerici, o en aşırı gerici

siyasal özünü açığa vuruyor. Siyasal gericilik, onun faşist karakterde yoğunlaşmış biçimi, emperyalist devletlerin yapısında her zaman vardır. Ama koşulları doğmadıkça kendini açığa vurmaz. Kapitalizmin nispeten barışçıl gelişebildiği, emekçi hareketinin durgun olduğu koşullarda, bu öz kendini açığa vurmuyor. Ama ne zaman ki çelişkiler sertleşti ve yığınlar hareketlendi, bir bakıyorsunuz, aynı kurumlaşma bu doğrultuda hayli işlevsel olabiliyor.

Burjuva demokrasisini burjuva devletinin bürokratik ve askeri aygıtı ile karıştırmamak gerekir. Bu askeri aygıt, bu bürokratik aygıt, bu polis aygıtı her zaman aşırı gerici bir öz ile yüklüdür. Burjuva demokrasisi bu aşırı gerici özün biçimidir, deyim uygunsa dış kabuğudur. Aşırı gerici bürokratik-militarist aygıtı saran ve onun gerici özünü gizleyen bir örtüdür. Adı üzerinde, sözkonusu olan devletin belli bir andaki belli bir biçimidir. Farklılaşma yalnızca biçimdedir, aşırı gericilik yüklü aygıt ise her durumda varlığını sürdürmektedir. Nasıl oluyor bu? Emekçilerin siyasal mücadeleleri ile kazandıkları haklar, yasalara giriyor ve kurumlaşıyor. Demokratik yasal haklar kazanılıyor. Özü itibarı ile gerici olan yasalar bir dizi demokratik kazanımla örtülüyor. Yanısıra, militarist bürokratik aygıt da sendikalar, kitle örgütleri, seçimler, bir takım yarı demokratik kamu kuruluşları ya da adına "sivil toplum örgütleri" denilen örgütler ile kuşatılıyor. Kuşatılıyor derken dıştan çevreleniyor, her zaman aşırı gerici olan aygıtı deyim uygunsa örtüyor demek istiyorum. İşte burjuva devlet bu görüntüyü koruduğu sürece kendisini burjuva demokrasisi olarak sunabiliyor. Ve bu kurumsal yapı işlediği ölçüde biz de buna, gerçekte özü gerici de olsa, burjuva demokrasisi diyebiliyoruz. Ama çelişkilerin sertleştiği ve sınıf mücadelesinin şiddetlendiği dönemlerde, demokratik hakların ve kurumların tırpanlanması, militarist-bürokratik aygıtın gerici özünün açığa çıkması ile elele gidiyor. Dikkat edin, bir taraftan demokratik hakları kısıtlıyorlar, yasalarda kısıtlamalar getiriyorlar, öte taraftan da polisi etkin kılıyorlar. İki süreç aynı anda birbirine eşlik ediyor.

Faşizm bir bakıma burjuva devletin demokratik hak ve kurumlardan arınması ve bunun yerine yeni faşist bir takım yapılarla birleşmesidir. Alman tarihine bakın; Weimer Cumhuriyet'inde Almanya bir burjuva demokrasisidir. Almanya'da faşizmin bir devlet biçimi haline gelmesi süreci nasıl işledi? Bütün demokratik hakların ve kurumların adım adım biçilmesi, yerine Nazilerin kurumlarının geçmesi biçiminde. Ama eski militarist-bürokratik aygıt olduğu gibi duruyor ve yeni oluşumun omurgasını oluşturuyor. Nazi imparatorluğunun oluşumunu anlatan ve belli bir objektifliğe sahip olan bütün tarih kitapları, bu süreci aynen böyle anlatıyor. Eski militarist aygıtı, eski bürokratik aygıtı, eski polis aygıtının, eski yargı aygıtını Naziler devralıyorlar. Onu kendi kurumları ile, çok çok kendi adamları ile donatıyorlar. Elbette genişletiyorlar, yeni dev bir aygıta çeviriyorlar...

Bugün emperyalist ülkelerde polis devletinin açığa çıkması ya da devletin faşistleştirilmesi dediğimiz süreç bu tarihsel gerçeklerin ışığında da ele alınmalıdır...

Sonuç olarak, işçi sınıfının ve emekçilerin demokratik haklarına yönelen siyasal saldırı ve genel olarak polis devleti uygulamaları, Avrupa'da verilecek güncel mücadelenin üçüncü temel alanını oluşturuyor.

Sorunun bu yanı üzerine söyleyeceklerim şimdilik bunlar. Avrupa'da işçi ve emekçilerin mücadelesi bugün ne durumdadır? Avrupa'da devrimci ve ilerici akımların durumu nedir. Bizim yürüteceğimiz faaliyetler ve bu mücadele içerisinde bunlarla ilişkilerimiz neler olacaktır. Bunlar tartışmanın bir sonraki bölümünü oluşturuyor ve ben onları sonraya bırakıyorum.

Onur: Avrupa'daki gelişmeler değerlendirildi ve ve sosyal haklara yönelik saldırılar anlatıldı. Bizler burada üretim içerisinde olan işçileriz ve bu saldırıları bizzat yaşıyoruz. Sosyal haklara ve bizzat ücretlere yönelen saldırı son aylarda yaygın biçimde bizim bölgemizde ve bizzat bizim fabrikamızda da yaşanıyor. Ücretler % 30-35 oranında düşürülmeye çalışılıyor. Bu saldırılar işçilerin birleşerek karşı koymasını gündeme getiriyor.

Son saldırılar üzerine fabrikamızda işverenin tehditine rağmen uyarı grevleri yaptık. Her seferinde greve çıkmadan yarım saat önce işveren geliyor ve grevi engellemek için bizimle toplantılar yapıyordu. Grevin yasal olmadığını söyleyerek işten çıkarmakla tehdit ediyor, gözdağı vermeye çalışıyordu. Şimdi bu

koşullarda öne çıkabilmek, işçiler arasındaki dayanışmada belli bir rol oynamak oldukça etkili oluyor. Düne kadar Almanlarda Türkiyelilere karşı önyargılı bir bakış vardı. Ama böyle bir ortamda bu bakış açısı kırılabiliyor. Öyle ki, daha sonraki süreçte gelişmelerin nasıl bir seyir izleyebileceğini gelip senden öğrenmeye çalışıyor. Senin katkılarını gördükçe, dayanışmayı gördükçe, artık senin bir Türk olduğunu unutuyor. Kazancımızın ve kaybımızın ortak olduğunun farkına varabiliyor.

Ben yıllardır işçilik yapıyorum. Düne kadar kendi işyerimdeki arkadaşlarıma sosyalizmi anlattığımda gülüp geçiyorlardı. Yani ciddiye alınmıyordum. İyi niyetli olarak değerlendiriliyordum. Ama sermayenin yoğunlaşan saldırıları sosyalizm propagandasını götürebilmeyi de kolaylaştırıyor. Bu Türkiyeliler için de geçerli. Aynı fabrikada camiden çıkmayan dinci insanlar da var. Bunlar düne kadar komünistlere yaklaşmayan insanlardı. Ama bu saldırılar gündeme geldiğinde, artık o da seninle omuz omuza gelebiliyor.

Benim burada anlatmak istediğim şu. Bizim yurtdışındaki faaliyetimiz bir kısırlık yaşıyordu. Önünün açılamaması sözkonusuydu. Ama bugünkü siyasal, sosyal ve ekonomik saldırılara karşı yürüteceğimiz faaliyetin bizim önümüzü açacağını düşünüyorum. Sosyalizmin propagandasını kolaylaştırdığı için yeni bir döneme girdiğimizi düşünüyorum. Bugüne kadar Almanya'da refah düzeyi yüksekti. Bugün de kısmi olarak hala böyle. Ama bu uzun süreli olamayacaktır. Bizzat bizim fabrikada 4000 DM'ye yakın ücret alan işçiler bugün 2000-2500 DM'lik bir ücret teklifi ile karşı karşıya gelebiliyorlar. İşveren, ya kabul edeceksiniz ya da fabrikaya kapatacağım diyerek tehdit ediyor.

Sonuç olarak şunu söyleyeceğim. Siyasal faaliyetimizi fabrikalara dönük örgütlemeye önem vermeliyiz. Böyle bir faaliyeti örgütlemenin olanakları bugün çok daha fazladır.

Sinan: MK temsilcisi yoldaş konuşmasının başında sorunun üç boyutu olduğunu belirtti. Ben hem yapılan konuşmaları destekleyen, hem de eksik kalan, özellikle öne çıkartılması gereken bir yönünden sözetmek istiyorum.

Şimdi emperyalist rekabetten bahsedildi. Sosyal hakların kısıtlanması bununla bağlantılı olarak tartışıldı. Almanya'daki ve diğer Avrupa ülkelerindeki işçi ve emekçilere yönelen saldırı ele alınırken, benden önce konuşan yoldaşın da belirttiği gibi, işçi sınıfının ve emekçilerin tam da bu alandan kaynaklanan sorunlarının biraz daha öne çıkartılması gerekir bence.

Bugün dünyamıza baktığımızda tekniğin çok hızlı bir gelişme içerisinde olduğu görülüyor. Yeni bir buluşun eskitilmesi eskiden bir-iki yıl sürüyordu. Artık günümüzde haftalar sürmüyor, yeni bir buluş eskitiliyor. Teknik gelişme böylesine hız kazandığı halde, dünya nüfusunun yarısından fazlasının açlık ve sefaletle yüzyüze olması, Avrupa'da ve Almanya'da evsizliğin had safhaya varması, Almanya'da gerçek işsizlik rakamının 8 milyona varmış olması vb., kuşkusuz tüm bunlar bunlımın ve rekabetin getirdiği sonuçlardır. Kapitalizm bugün öylesine akıldışı, öylesine tahrip edici bir noktaya varmıştır ki, zenginlik artıp üretim genişlerken, sefalet de koyulaşıyor. Artık fazla üretimin preslere verilerek yok edilmesi sözkonusu olabiliyor. Yanısıra yeni makinalar ve robotlar geliştiriliyor. Bu gelişmenin bir sonucu işçilerin sokağa atılmasıdır. Diğer bir sonucu ise işçi ücretlerinin düşürülmesidir. Şimdi bu saldırı çok yoğun bir şekilde yaşanmaktadır. İşsizlik artmakta, ücretler düşürülmektedir.

Onur yoldaşın biraz önce sözünü ettiği nokta bence çok önemli. Biz kendi bölgemizde fabrika eksenli faaliyeti bilinçli bir yönelimle başlatmış bulunuyoruz. Bir işçi çalışmasını kendi alanımızda oturtabilmiş durumundayız. Rekabetin yolaçtığı sonuçları az önce anlattığım boyutu ile en sıradan insanlarla tartışıyoruz. Şüphesiz çalışmamız henüz sınırlıdır, dardır. İşin başındayız, ama çalışmayı oturtabilmiş durumdayız. İşçi çalışması derken, tam da yaşadığımız toplumdaki, çalıştığımız fabrikada sömürünün kendisini anlatıyoruz. Basit örneklerle, fabrikada ürettiğimiz malın nereye gittiğini, sömürünün nasıl yapıldığını ve bunun sonuçlarını anlatıyoruz. Bugün bu çalışmanın bir ürünü olarak bir taban örgütlenmesi girişimimiz vardır. Bu taban örgütlenmesi girişimi ile neyi hedefliyoruz? Çalıştığım fabrikadaki (ki önemli bir fabrikadır) arkadaşlarla bunu konuştuk. Bunlar henüz devrimci değiller. Bizi tanıyan insanlar. Ve bu insanlara biz işçi temsilci olayını, sendikal

çalışma olayını anlattık. Bu doğrultuda aktif mücadele vermek için kendi çevremizde bir taban örgütlenmesi yaratmamız gerektiğini anlattığımızda hepsi de zorlanmadan onay veriyorlar. Gizli yapmamız gerektiğine anlattığımızda, gizliliğe de onay veriyorlar. Biz bu çalışmaya geri eğilimli güçleri de katabildik. Bu insanların bir kısmı daha düne kadar MHP'lilerle, RP'lilerle ilişki içerisindeydiler. Ama buna rağmen bu faaliyete katılabiliyorlar. Sınıf eksenli bir çalışma insanları birleştiren bir çalışma oluyor.

Dün değişik vesilelerle fabrikalara yönelmeyen dernek eksenli bir çalışmanın zaaflarına değinildi. Dernekler, bir yoldaşın deyimi ile, geyik muhabbetlerinin yapıldığı ya da devrimci örgüt taraftarlarının anlamsız tartışmalarla zaman tükettiği yerler olarak kullanılabiliyor. Bunu kesinlikle önlemeliyiz. Bu tür tartışmalar yerine sıradan bir emekçiye gidip kapitalizmin çirkefliğini anlatmak çok daha anlamlıdır. Dernekler eğer bizi işçi kitlelerine yönelik faaliyetimizden uzaklaştıracaksa, bence vazgeçilmesi gerekir. Bugünkü koşullarda işçilerin devrimci faaliyete daha ilgili yaklaştıklarını, daha iyi anladıklarını söyleyebilirim. Örneğin MHP'ye sempati duyan bir işçi, "İslamın beş şartı vardır, altıncı şartı da sosyalizmdir", diyebilecek kadar ileri gidebilmektedir...

Özgür: Dünden beri bizi çok yakından ilgilendiren sorunları tartışıyoruz. Biz bugüne kadar bu sorunları değişik yönleriyle tartışmıştık. Ama sorunu bu boyutuyla ve bu kadar derinlemesine ilk kez gündemimize aldık.

Aslında tartıştığımız bir çok sorun buradaki yoldaşların kendi gündelik yaşamlarında şu veya bu şekilde karşılaştıkları sorunlar. Ama bunların arka planında ne yattığı konusunda yeterli açıklıklara sahip olmayabiliyoruz. İşte açıklığa buradaki tartışmalarla ulaşacağız. Kendi politikalarımızı bu tartışmalar üzerinde netleştirmeye çalışacağız. Bu nedenle tüm yoldaşlar kendileri açısından net olmayan sorunları ortaya koymalıdırlar.

Gündem maddelerimize ilişkin benden önce konuşan yoldaşlar önemli şeyler söylediler. Emperyalist ülkeler arasında derinleşen rekabet ve emperyalist müdahaleler sorunu tartışıldı. Şimdi bunların bir yansıması olarak çalıştığımız ülkelerde sosyal ve iktisadi haklara yönelen saldırılar yaşanıyor. Bu saldırılara karşı dışa vuran bir hoşnutsuzluk sözkonusu. Bütün emekçi kesimlerde belli bir sıkıntı var. Ama işçiler ve emekçiler bu saldırılara karşı neler yapabilecekleri konusunda yeterli açıklığa sahip değiller. Doğru bir önderliğin, yol gösterecek marksist bir partinin olmamasıyla ilgili bu. Türkiye'de olduğu gibi burada da sendika bürokrasisi beşinci kol gibi çalışıyor. Örneğin bizzat sendika bürokratları "İş için birlik" formülünü destekliyorlar. İşverenler tarafından ortaya atılan ama sendika bürokrasisininde hemen yapıştığı bir birlik projesi bu. Bu projede, merkezi düzeyde yapılan toplu iş sözleşmeleri artık yerelleşmelidir deniliyor. Diğer taraftan sermaye üretimin uluslararasılaşmasız olgusundan yararlanarak işçilerin birliğini engellenmeyi planıyor. Örneğin Opel firmasında arabanın bir parçası burada yapılıyor, bir parçası Fransa'da, bir parçası bir başka yerde... Buradaki işçiler grev yaptıkları koşullarda aynı parçayı başka yerde üretebilecek durumdalar. Böyle bir gelişme işçilerin birliğini sağlama, enternasyonal mücadeleyi geliştirmede önemli bir olanak olmakla birlikte, sözünü ettiğimiz olumsuz rolü de oynayabiliyor. Politikalarımızı bu gerçeklikler üzerinden üretmemiz gerekiyor.

Bugünkü saldırılar öylesine yoğun ki, her kesime yöneliyor. İşçiler ve emekçiler belli tepkiler göstermekle birlikte sonuçta sessiz kalabiliyorlar. Ama sessizliklerini şu veya bu şekilde bozmaya başladıkları andan itibaren polis devleti de kendisini ortaya koyacaktır. Alman devleti bugünden buna karşı hazırlıklarını yapıyor. Mafya benzeri çetelere bahane ederek "lauschangrift" (telefon dinleme) dedikleri saldırıyı gündeme soktular. Bunu da belli yerlerde, örneğin Berlin-Brandenburg eyaletinde yasalaştırdılar. İstedikleri şahısların evlerini rahatlıkla dinleme cihazlarıyla dinleyebilecekler. Bunu zaten yapıyorlardı. Ama gelinen aşamada yasal olarak yapma imkanına kavuştular. Yine Kürtlere ve yabancılara yönelik saldırılarda da Alman devletinin yaptığı hazırlıkları görmek mümkün. Örneğin yabancılar yasası zaten ırkçı bir yasa idi. Son saldırılarla tam faşistleştirilmeye çalışılıyor. Bunun yaparken Kürtlerin eylemliliklerini vb. bahane olarak kullanılıyor. Oysa plan Kürtler eylemliliklerinin öncesinde de vardı. Yani ekonomik ve sosyal saldırılar, siyasi saldırılarla elele yürüyor. Biri diğerini tamamlıyor....

Tutsak yoldaşların mektuplarında YDÖ Temsilciler Konferansı...

"... sizin cephenizde yaşanan son gelişmeleri merakla ve ilgiyle takip ediyoruz. EKİM Yurtdışı Örgütü Temsilciler Konferansı'nın tutanaklarının *Ekim*'de yayınlanan bölümlerini okudum. Daha önce genel hatlarıyla bir şeyler bildiğim yurtdışı çalışmasının aslında ne kadar derin, güç ve önemli olduğunu anladım. Doğrusu şimdiye kadar önemi konusunda çok fazla kafa yormamıştım. Bu konferans bizim yurtdışı çalışmamızda kilometre taşı olacaktır ve ortaya konulan açıklıklar sayesinde eminim yurtdışı çalışmamıza ivme kazandıracaktır. Tabiki sizlere büyük sorumluluklar ve görevler düşüyor. Bizler bunların altından başarıyla kalkacağınıza inanıyoruz. Böylesi başarılı geçen bir konfernastan sonra doğal olarak motivasyon artacaktır ve ortaya konulan politikaları uygulama yönünde irade ortaya konulduğunda sürece damgamızı vuracağımızdan hiçbir şüphe duymuyoruz. Bizler zindandaki Ekimci tutsaklar olarak bu duygularla Yurtdışı Konferansınızı selamlıyoruz..."

B.A./10 Ekim '96/İstanbul

***

"... Düşmanın zindanlara yönelik katliam politikasına karşı tüm tutsakların tek bir yumruk olması hem zorunludur, hem de kaçınılmaz bir görevdir. Sıkışan rejim devrimci gelişmeyi boğmak için öncelikle zindanları etkisizleştirmek istiyor. Çünkü zindanlar bugün devrimci hareketin kadrolarının önemli bir çoğunluğunun bulunduğu alanlardır. Kadrolarının önemli çoğunluğunu düşmana esir düşüren devrimci hareket haliyle bugün güçsüz bir durumda. Devlet bunu iyi bildiğinden işe zindanlardan başlamak istiyor. Zindanların teslim alınmasıyla oluşturulacak teslimiyetçi havayla bu kez işçi sınıfını ve emekçileri sindirme ve teslim alma yoluna gidecek. Rejimin hesabı bu. Son örneği Diyarbakır'da yaşanan zindan katliamları bu hesabın bir ürünü olarak gerçekleştiriliyor.

Sizin cephenizdeki gelişmeleri yakından takip etmeye çalışıyoruz. Yeni bir sürece başladığınızı söylemek mümkün. Zindan direnişleri sürecindeki destek faaliyetlerinizi bu sürecin bir işareti olarak görüyoruz. Ayrıca *Ekim*'de Yurtdışı Örgütü Temsilciler Konferansı'na ilişkin olarak yayınlanan tutanaklar bu yeni dönemin perspektiflerini ortaya koyuyor. Bu da bundan böyle yurtdışı sahasında sizin doğru bir temelde daha etkin ve daha kapsayıcı bir faaliyeti örgütleme sorumluluğuyla yüzyüze olduğunuzu gösteriyor..."

B.K/11 Ekim '96/İstanbul

***

"... Sevgili dost; üzerinize düşeni yapamadığınızı ve onun ezikliğini yaşadığınızı yazmışsın. Bu konuda size yürekten katılıyorum. Aynı ezikliği hepimiz yaşıyoruz. Bu ne kadar mücadele edip etmediğimizden bağımsız olarak böyledir. Çünkü günümüzde sınıf mücadelesinin aldığı boyut ve bu mücadelenin ihtiyaçları, doğal olarak bizden daha çok çaba, daha çok özveri ve kendini feda ruhu bekliyor. Artık günümüzde sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını bilinen vasat devrimcilikle karşılamak mümkün değildir. Sınıf devrimcisi kimliği ve bilinciyle mücadelede yeralmak ve sınıf devrimciliğini her alanda varetmek biz komünistlerin görevidir. Bizler hiçbir biçimde yaptıklarımızla yetinemeyiz. Durumumuzdan memnun kalamayız. Hedeflerimiz ve ideallerimiz büyüktür. Bu anlamda da her zaman yaptıklarımızdan çok daha fazlasını yapmayı önümüze hedef olarak koymalıyız. Bu konuda siz Avrupa'nın değişik ülkelerinde yaşayan Türkiyeli işçilerin görev ve sorumluluklarının altını çizen ve sınıf mücadelesindeki örgütsel mevzilenmenizi somut bir biçimde formüle eden EKİM Yurtdışı Örgütü Temsilciler Konferansı bir şanstır. Gerisini, bundan ötesini, sizin tutumunuz, çabanız ve faaliyetteki pratik performansınız belirleyecektir. Yani Stalin'in sözleriyle; doğru bir siyasal çizgi belirlendikten sonra faaliyetin başarısı ve başarısızlığını kadrolar belirler..."

H /24 Eylül '96/Ankara

Yaşamın devrimcileştirilmesi

Devrimci örgüt, tanımlanmış hedefler doğrultusunda kadrolarını, olanaklarını, zamanını ve enejisini en işlevsel tarzda ihtiyaçlara yöneltmenin aracıdır. Fakat devrimci örgüt basit bir araç değil, amaca varmak için olmazsa olmaz koşullardan biridir. Bu nedenle devrimci yaşam ile örgütlülük arasında kopmaz bir bağ vardır. Örgütlülük devrimci yaşamın güvencesi, devrimciliği besleyip büyüten bir topraktır.

Devrimci hangi sosyal kökenden geliyor olursa olsun, belli bir toplumsal şekillenmenin ürünüdür; aile, sosyal çevre, yetişme koşulları ve süreçleri bakımından egemen toplumun idelolojik, siyasal, kültürel vb. faktörlerinin etkisi altında şekillenmiştir. Dolayısıyla devrimci örgüt, devrimciyi yeniden şekillendirmek, mücadelenin ihtiyaçlarına hazır hale getirmek ve bu temel üzerinde seferber etmek durumundadır.

Soruna bir de devrimci kişi cephesinden bakmak gerekir. Bir örgütle bütünleşmek herşeyden önce bir gönüllük sorunudur. Bu bir arınma, gelişme ve netleşme sürecidir. Davaya kendini adamada hiçbir tereddüte yer vermeyecek bir kararlılıkla işe başlamak, ilk adımdır. Bu kararlılık yalnızca ve basitçe bir niyet sorunundan ibaret değildir. Asıl önemli olan, bütünleşmek istenen hareketin ideolojik çizgisini kavramak, politik süreçlerinde tereddütsüz görev almak, örgütsel disipline ve kurallara uymak, denetime tam açık olmaktır. Kuşkusuz ki tüm bunlar bir anda ve eksiksiz olarak kazanılabilecek özellikler değildir. Bir süreci ve emek harcamayı gerektirir. Fakat harcanacak emeğin boşa gitmemesi için, bir devrimci, örgütün dönüştürme faaliyetine tam hazır olmak durumundadır. Bu ise, kendi gerçekliğine karşı açık olmak, burjuva toplumun kendi üzerindeki tortusunu kazımaya karşı amansız bir savaşa girmede atak olmak demektir.

Devrimci örgüt yaşamında bildiğini okumaya, alışkanlıklarda ısrara, kendini dayatmaya yer yoktur. Kuşkusuz ki devrimci bir örgüt devrimci emeğe ve iddiaya saygılı davranır. Dönüşümün bir süreç ve çaba gerektirdiğini bilir. Fakat bu, kendini yenileme ve aşma çabası ortaya koymayanlarla boşa zaman harcayacağı anlamına da gelmez

***

Bir kadroyu dönüştürme ve şekillendirmenin temel faktörlerinden biri eğitim ise, bir diğeri de belli bir maddi-topumsal zemin üzerinde siyasal faaliyete yönlendirmektir. Sözkonusu olan sınıf devrimciliği olduğuna göre, dönüşümün maddi-toplumsal zemininin işçi sınıfı olduğunu belirtmeye bile gerek yok. Dönüşüm ve şekillenmenin bu iki yanı aşamalı bir süreci değil, diyalektik, dinamik bir gelişme sürecini anlatır. Hiç kimse herşeyi kitaplardan öğrenemeyeceği gibi, maddi üretim süreciyle içiçe geçmiş bir ideolojik-teorik gelişme süreci olmaksızın gerçek bir dönüşümü yaşamak da olanaksızdır.

Her devrimci örgütsel yaşamın öğrencisidir. Örgütün öğrencisini eğitmesi ise yalnızca bilgilendirme işiyle sınırlanamaz. Bilgilendirme çabasının önemi küçümsenemez. Fakat devrimci örgütte eğitim, herşeyden önce, bilgi edinmenin yolu, yöntemi ve alanı konusunda devrimcinin yönlendirilmesidir. Gerisi bir bakıma devrimcinin kendi çabasına bağlıdır.

İdeolojik eğitim, eğitim faaliyetinin en temel ve belirleyici yanıdır. Bu teorik bilgi biriktirmeyi değil, marksist materyalist dünya görüşünün içselleştirilmesini kapsar. Böyle bir ideolojik kimlik kazanmaksızın sınıf devrimciliğinin geliştirilmesi ve yetkinleştirilmesi düşünülemez. Yayınlarımızda marksist klasiklerin incelenmesi görevine sık sık vurgu yapılır; bu klasikleri yeterince incelememiş bir devrimcinin EKİM'i kolay anlaması beklenemez, denilir. Ya da tersinden ifade edersek, EKİM'i en kolay anlayanlar marksist teori konusunda asgari bir kavrayışa sahip olanlardır denir. Evet, yaşamın devrimcileştirilmesinin ilk adımı, devrimci ideolojiyi bir kavrayış, bir kimlik olarak edinmektir. Bu ise, temel marksist klasikleri ve hareketimizin teorik-siyasal metinlerini döne döne ve titizlikle inceleme, derinlemesine kavrama çabasını gerektirir.

Siyasal pratik süreç bir devrimci için görevini yerine getirme çabası olduğu kadar bir öğrenme sürecidir de. Bu da özünde öğretmen örgüt tarafından bir yönlendirme sürecidir. Örgütün önderliği ve yönlendiriciliğinde siyasal pratiğe giren kadro, görevine sadakati, öğrenme azmini güçlendirmeyi, yaratıcı gücünü geliştirmeyi, düşünsel zenginlik ve derinliğe

ulaşmayı, inisiyatifli davranmayı, yarattıklarının kıvancıyla yaşamından haz almayı, zaaflarından öğrenerek zayıf yanlarını gidermeyi, kısacası, kimlik, kişilik ve performansta ileri bir düzeye çıkma imkanlarını, ancak ve ancak siyasal pratik içerisinde biriktirebilir. Örgüt ve kadro ilişkisini böylesi bir süreç güçlendirir. Devrimcinin her türlü zorlu dönemi göğüsleyecek, ideolojik-siyasal ve manevi destekleri yaratarak/ biriktirerek davaya aidiyetini güvenceleyecek süreç ancak böyle yaşanabilir.

Bu genellemelerden giderek gelmek istediğimiz sonuç şudur: Yaşamın devrimci düzenlenişinden sıkça sözederiz. Peki bunun pratik karşılığı nedir? Nasıl olacaktır? Komünist devrimciler olarak yaşamımızı yeterince devrimci tarzda düzenliyor muyuz? Düzenin üzerimizdeki tortularıyla mücadelede gerekli radikalizmi gösterebiliyor muyuz? Kendimize karşı ne kadar gerçekçiyiz? Daha açık bir ifadeyle, kusurlarımıza karşı acımasız mıyız? Yanımızdaki yoldaşa karşı da bu açıdan ne kadar sorumlu davranıyoruz? Yani pratiğimizle örnek, eleştirilerimizle dönüştürücü müyüz? Devrimci müdahale, eleştiri, denetim karşısında egemen ideolojinin etkisi olan bireycilik, bencillik, tutuculuk, kapris, ayak direme vb. özelliklerden ne kadar sıyrılmışız? Sorular daha da çoğaltılabilir. Fakat sorun yeterince açık olmalıdır.

Günlük yaşamda devrimcilik

Yaşamın devrimci düzenlenişi ya da yaşamı devrimcileştirmek! Örgütlü devrimciliğin asgari gereklerinden biri budur.

Devrimcinin düzenden tam kopuşunun (yaşam tarzı, alışkanlıklar, özlemler vb. ile) taşıdığı önem üzerine durmak gereksiz. Zira düzenden tam kopuşu sağlamayan ve düzen kurumlarıyla her türlü köprüleri atmayanların devrimciliği biçimseldir. Belki bir niyettir henüz, ama asla bir olgu değil. Bu nedenle böylelerinin düzen içi bir yaşama dönmesi her zaman mümkündür.

Bir devrimci yaşamını üstlendiği görev ve sorumlulukları yerine getirme hedefine bağlı olarak düzenler. Bu yerine göre bir fabrikada çalışmaktır. Örgütün profesyonel ihtiyaçları gereği teknik bir işte konumlanmaktır. Ya da profesyonel bir kadro olarak yaşamını devrimci mücadelenin çok değişik ihtiyaçlarını karşılamak üzere düzenlemektir. Fakat her halükarda, devrimci bu yaşamını bir çalışma disiplini ve planına bağlamak durumundadır.

Düşünme, tartışma, planlama, görev ve hedefleri netleştirme, işbölümü ve pratik yoğunlaşma olarak ifade edebileceğimiz organ yaşamının düzenlenişine ilişkin sorunlar, örgüt basınımızda bugüne dek bir çok kez işlendi. Bu nedenle sorunun bu yanına değil, daha özgün bir yanına, devrimcinin yaşamını düzenlemesi sorununa değinmek daha işlevsel olacaktır.

Sabah kalkıyoruz. Eğer önden düşünülmüş, planlanmış bir çalışma tarzından yoksunsak, yapacak çok şey olduğu halde biz yapacak bir şeyler ararız. Doğal olarak aklımıza gelen ilk işe ya da karşılaştığımız ilk ilişkiye takılırız. Tam da bu nedenle bir çok şeyi birbirine karıştırır, karışıklık içinde şaşırır kalırız. Şaşkınlığı stres ve sıkıntı, bunu da verimsizlik ve tatminsizlik izler. Bu giderek örgüt atmosferini de etkiler, ilişkilerde ve işleyişte sorunlara ve sıkıntılara yolaçar.

Oysa, eğer günlük bir plana sahipsek, o gün ne yapacağız, kimlerle görüşeceğiz, hangi görevlere yükleneceğiz, kimlere yayın ulaştıracağız, yayınlara hangi konuda yazılı katkı yapmayı düşünüyoruz vb. gibi sorulara cevabımız varsa ve irademizi kullanarak yoğunlaşabiliyorsak, verimli bir gün yaşayabiliriz demektir. Demek ki hayatı devrimcileştirmek günlük anlamda da bir plan ve programa sahip olmayı gerektirir.

Her devrimci günlük yaşamının planlanan akışını bozan, sekteye uğratan aksama ve sorunlarla karşılaşabilir. Bu noktada iki şeye dikkat etmek gerekiyor. İlki bu tip sorunların ancak istisna olarak görülüp kabul edilebileceğidir. İkincisi ise, böylesi aksaklıkların sık sık yaşanması riskine karşı mücadele etmek ve bu tür durumların planlanan çalışmayı boşa çıkarmasına asla izin vermemektir.

Bir devrimci olarak çalışıyor, emek harcıyor, sonuç elde etmek istiyoruz. Peki kişi olarak dönüp çalışmamızı, tarzımızı, günlük işlerimizi, yoğunlaşma alanlarımızı, önceliklerimizi ve performansımızın düzeyini sorguluyor muyuz? Sözgelimi otobüste giderken, yolda yürürken, akşam yatağa uzanırken, zamanımı ne kadar tasarruflu ve verimli kullanıyorum diye dönüp kendimize soruyor muyuz? Ya da bugün neler yaptım? Daha neler yapabilirdim? Yarına bıraktığım işi bugüne sığdıramaz mıydım? Sorumlu olduğum X birimi ya da Y fabrikasındaki çalışmamızın gidişatı, sorunları

nedir? Nasıl bir yönelişle, hangi araçları kullanarak, propaganda, ajitasyon ve siyasal teşhirde hangi sorunları işlemeye öncelik vererek daha geniş bir siyasal etki yaratabilir, daha hızlı bir etkileşim sağlayabilirim diye düşünüyor muyuz?

Ya da organınızda çalışmanın planlı, disiplinli ve sistematik yürütülmesi için yeterince katılımcı, aktif ve gereğince yaptırımcı mıyız? Devrimci kadrolar ve organ üyeleri olarak bu sorulara tartışmasız "evet" demek durumundayız. Zira örgütlü devrimciliğin asgari gereklerinden biri de budur. Eğer ilgili sorunlara tok ve doyurucu bir cevap verilemiyorsa, burada örgütlü devrimci kimlik, kapasite ve siyasal performansla ilgili ciddi sorunlar var demektir.

Denilebilir ki, siyasal yaşamın bunca temel önemde sorunları varken böylesi pratik ayrıntıları sorun yapmak ayrıntılarda boğulmak değil midir? Dikkat edilirse, sözü edilenler soyut ve şematik şeyler değil, tam da gerçek yaşamla, gündelik yaşamın gerçekleriyle ilgili sorulardır. Belki tek tek alındıklarında birer basit ayrıntıdan ibarettir. Fakat toplamında, yaşamın önemli an ve alanlarıdır. Gerçek sorunlar, dolayısıyla şu veya bu meseledeki aksamanın gerçek nedenleri de çoğu kere bu ayrıntılardadır.

Kaldı ki burjuva düzen dev propaganda aygıtlarıyla toplumu her an ideolojik saldırı altında tutuyor. Düzen, işleyişiyle, dayattığı yaşam tarzıyla, anlayışıyla, zevkleriyle, ahlakıyla, alışkanlık ve gelenekleriyle gündelik toplumsal yaşamı yönlendiriyor. İşçiler, emekçiler, devrimciler her gün, her an sistematik bir zehirlenme saldırısıyla karşı karşıyadır. Hem de en sinsi yol ve en kirli yöntemler kullanılarak yapılıyor bu. Düzenin dayattığı bu bataklığın karşısında hassas, titiz ve uyanık davranılmazsa, bilinç ve kararlılıkla sistemin bu zehirleme çabasının karşısına dikilinmezse, devrimci kimlik korunup geliştirilemez. Zira mücadele her cephede acımasız ve kesintisiz verilmek zorundadır.

Kişi hayatı devrimcileştirmeyi önce kendisinde başlatmalıdır. Titiz, örnek bir yaşam; ideolojik-siyasal düzeyi sürekli yükseltmek; örgüt adamı olarak kişiliğini geliştirmek; organına, çevre ilişkilerine bu düzeyi taşımak; burjuva alışkanlıkların sürmesine, örgüt yaşamını alttan alta kemirmesine, devrimciliğin saygınlığını, soyluluğunu lekelemesine izin vermemek -her komünist devrimcinin her anki sorumluluk ve yükümlülükleridir tüm bunlar. Tüm bunları yapmak için "yukarıdan birilerinin" müdahalesini beklememek de bu yükümlülüğün bir parçasıdır. Davayla daha sıkı bütünleşmek, sorumluluk duygusu ve düzeyini giderek yükseltmek böyle gerçekleşir.

Dikkat edilsin. Günlük yaşamında titiz olan bir devrimci, siyasal yaşamın bütün alanlarında; teoride, politikada, örgüt yaşamında, pratikte de bu aynı titizliği gösteriyor. Düzene karşı duruş ve düzen kurumlarıyla ilişkilerinde de... Böyleleri genel kural olarak örgütünü, yoldaşlarını ve değerlerini koruyup kollamada da titizdir. Zira titizlik bir kişilik özelliğidir. Emek harcamaktır. Siyasal üretkenliktir. Dolayısıyla emeğe ve onun ürünlerine saygıdır.

Günlük yaşamında boşluk olanlar, burjuva, küçük-burjuva alışkanlık ve özlemlerin esiri kalanlar, siyasal yaşamda da zayıftırlar. Bu bir niyet sorunu değil, yaşamın katı bir kuralıdır. Bu zayıflığın nerede nasıl ortaya çıkacağı ise hiç belli olmaz. Yeri gelir örgüt ve organ yaşamında; yeri gelir üstlenmek durumunda olduğu bir siyasal görevde; günü gelir siyasal polis karşısındaki tutumunda kendisini gösterir. Ya da mücadelenin en zorlu anlarında berbat bir kaçış olarak yaşanır. Demek ki yaşam bir bütündür. Parçaları görülür, fakat parçalara bölünerek değerlendirilmez.

Tüm bunlar devrimci kişide üstün yanlar olduğu gibi zayıf yanlar da olabileceği gerçeğini yadsır mı? Hayır. Böyle bir iddiada bulunmak için toplumsal gerçekliğe yabancı, diyalektik materyalizme uzak olmak gerekir. Fakat zayıflık vardır, zayıflık vardır. Yanısıra zayıflıklara karşı duruş da önemlidir. Kişi üstünlüklerine dayanıyor ve zayıflıklarına yükleniyorsa; örgüt bu üstünlükleri görüyor ve geliştiriyor, zayıflıkların zeminini kurutmak için çabalıyorsa; ve bu bir titizlik ve tutarlılık çizgisindeyse, devrimci, güçlüğü esasta aşmış demektir. Önemli olan da budur.

Hayatı devrimcileştirmek; inancımızı, kararlılığımızı, coşkumuzu, direngenliğimizi büyütmek, çalışma verimini artırmak, sonuç alıcı tarzda yüklenmek, yaratıcılığımızı geliştirmek, çalışmanın sonuçlarını devşirerek maddi ve manevi doyumu sağlamak demektir. Tüm bunlar ise soyut temennilerle başarılamaz. Bu tümüyle somut yaşamla ilgilidir. Eğer bu özellikler var ve gelişiyor ise, günlük yaşamda da karşılıkları vardır, kişinin kendi öz yaşamında da...

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Reformizmden ihtilalci sosyalizme...

Ben üç ay öncesine kadar yasal reformist bir partide (SİP) mücadele veren bir devrimci idim. Çalıştığım fabrikada komünist hareketin (EKİM) militanlarını tanımadan önce sınıf mücadelesinin yasal bir parti aracılığıyla da verilebileceğini düşünüyordum. Hatta SİP'lilerin değerlendirmelerine bakılırsa, bu neredeyse bir zorunluluktu. Ama artık değerlendirmelerim nesnellikten bu kadar kopuk değil ve bunu da EKİM hareketine borçluyum.

Leninizm nedir? Leninizm herşeyden önce proletarya devriminin teorisidir. Modern kapitalist toplumda iki karşıt sınıf vardır. Burjuvazi ve proletarya. Leninizm proletaryanın öncülüğünde proleter devrimi hedefler. Kapitalizm koşullarında bu hedefi gerçekleştirmek için ihtilalci bir konumlanış zorunludur. Bu konumlanış onun düzene yedeklenmesini önleyen bir sigorta işlevini görür. Dolayısıyla örgüt/parti ne yalnız illegal ne de yalnızca legal olabilir. Aslolan bu iki mücadelenin birbirine bağlı olması, legal mücadelenin illegal mücadeleye bağımlı kılınmasıdır.

Öte yandan, örgüt/parti, eğer proleter nitelikli olacaksa, asli çalışma alanı sınıf çelişkilerinin yoğunlaştığı fabrikalardır. Parti örgütsel temelini fabrika hücreleri üzerinde oluşturur. Bu elbette diğer çalışma alanlarına girmeyeceği anlamına gelmez. Partinin görevi, işçi sınıfının öncü kesimlerini örgütlemek ve devrimci sınıf bilincini geliştirmektir. Devrimci sınıf partisinin kuruluşu, sosyalist devrim programının ileri işçilerin büyük bir kısmının mücadelede kazandıkları tecrübe ile birleştirilmesi sürecidir. György Lukacs *Lenin'in Düşüncesi* isimli kitabında; genel olarak bir "işçi partisi" ile "devrimci işçi partisi" arasındaki farkın sadece programlarında ya da nesnel toplumsal işlevlerinde değil, bu programı gittikçe artan sayıda işçi kitlesine götürebilmesini sağlayacak uygun bir öğretici yöntem bulabilme yeteneğinde de yattığını söylemektedir. Buradan bakarak SİP'i ve EKİM'i değerlendirebiliriz.

SİP keskin söylemine rağmen reformcu-devrimci ayrışmasını tam olarak yaşamamıştır. Bunun sonucu olarak, öncülük söylemini çok sık kullanmasına rağmen fabrikalara yoğunlaşmak yerine, varoşlara ve öğrenci gençliğe daha fazla yönelmektedir. Bu ise SİP'in küçük-burjuva hareket yapısını daha da sağlamlaştırmaktadır. Üstelik SİP bu durumu teorize edebilmek için şu gerekçeyi öne sürebiliyor: İşçi sınıfı burjuva ideolojisinin ve sendika ağalarının etkisi altındadır; dolayısıyla atıl işçi kitlesi "sosyalistlerin" çabalarına yeterince cevap vermemektedir. Bu yüzden işçiler varoşlardan fabrikalara doğru sarılmalıdır. Bu tam da kendi küçük-burjuva çalışma tarzını rasyonalize etme çabasıdır. Elbette ki işçi kitleleri burjuvazinin ve sendika ağalarının kuşatması altındadır. Ama bu sorun, fabrika çalışmasında daha fazla ısrar gösterilerek, deneyim biriktirilerek, politik propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyeti daha da yoğunlaştırılarak aşılabilir.

SİP, son Taksim zorlaması ile (slogansız ve pazarlıkçı zevahiri kurtarma çabası), tüm harekete önderlik etme iddiasında açık bir fiyaskoyla yüzyüze kalmıştır. Zindan direnişi döneminde ise hızlı bir geriye düşüş ve derin bir sarsıntı içerisine girmiştir (EP ve ÖDP de çok farklı değil). Öyle ki Galatasaray eylemine, devrimci ve komünist yapıların pankart açmama kararına rağmen, dev bir pankartla katılarak görüntüyü kurtarmaya çalışmıştır. Ama ardından komünistlerin örgütlediği ve birkaç yapının katıldığı Taksim yürüyüşüne ise katılmamayı yeğlemiştir. SİP'in önceki dönemde kayıp eylemlerine bu denli ilgi göstermemesi tesadüfü değildir. Tavır değişikliğinin gerisinde ne olduğu açıktır. Sağlam bir örgütsel konumlanışı olmayan reformist hareketler için nispi icazet alanları çekim merkezi haline gelebilmektedir.

Komünistler sınıf çalışmasındaki ısrarları ve devrimci pratikleri ile hem burjuva ideolojisinin işçi sınıfı üzerindeki etkisini kırmayı, hem de reformist saflardaki devrimcileri kazanabilmeyi başarmalıdırlar. Bunun için de reformist saflardaki devrimcilere yayınlarımız ulaştırılmalı, yıkıcı eleştiriler yerine esnek, dostça ve kapsayıcı bir tarz tutturmalıdırlar.

Buz kırılmış yol açılmıştır! Proletaryanın tarihsel görevleri omuzlarımızdadır!

Komünist bir işçi/İstanbul

yapıda olan kapitalist toplumda temel örgütleyici gücün, en başta genişliğine ve derinliğine büyüyen ulusal ve uluslararası piyasa olmasıdır.

Bunun tersine, proletaryanın ve onun önderliğindeki köylülerin her sosyalist devrimde -öyleyse bizim 25 Ekim 1917'de Rusya'da başlattığımız sosyalist devrimde de- başlıca görevi, olumlu ve aynı zamanda yaratıcı bir iştir ve bu iş, milyonlarca insanın varlığı için zorunlu olan ürünlerin planlı olarak üretimi ve dağıtımını içine alan yeni örgütsel ilişkilerin olağanüstü karmaşık ve nazik ağını örmekten oluşur. Böyle bir devrim, yalnızca, halkın çoğunluğunun, özellikle emekçilerin çoğunluğunun bağımsız tarihsel yaratıcılığı ile başarılı biçimde gerçekleştirilebilir. Ancak proletarya ve yoksul köylüler yeterince bilinçlilik, inanç gücü, özveri ve dirençlilik gösterirse, sosyalist devrimin yengisi güvenceye alınır. Yeni, emekçi ve ezilmiş yığınlara bu yeni toplumun bağımsız olarak kurulmasına etkin olarak katılma olanağı getiren bir sovyet devleti tipinin yaratılmasıyla, ağır görevin ancak küçük bir parçasını yerine getirdik. Ana güçlük ekonomik alanda bulunuyor: her yerde çok sıkı biçimde hesap tutulmasını, ürünlerin üretim ve dağıtımını denetlemeyi sağlamak, emek verimliliğini yükseltmek, üretimi *gerçekten toplumsallaştırmak.*

Rusya'da bugün iktidar partisi olan bolşevikler partisinin gelişmesi, sovyet devletinden yeni bir yön saptamayı, yani bir görev konumunu isteyen, şimdi oluşmakta bulunan ve şimdiki siyasal durumun özelliğini meydana getiren tarihsel atılımın ne olduğunu, özellikle canlı olarak gösteriyor.

Geleceğin her partisinin birinci görevi, programının ve taktiğinin doğruluğuna halkın çoğunluğunu inandırmaktır. Bu görev, gerek çarlık zamanında, gerek Çernov ile Çereteli'nin Kerenski ve Kişkin ile işbirliği döneminde birinci sırayı alıyordu. Şimdi, doğal olarak genişliğine henüz tamamlanmamış (ve hiç bir zaman da tamamıyla bitmeyecek olan) bu görev, ana konuda yerine getirilmiştir; çünkü Rusya'da işçilerin çoğunluğu ve köylüler, Moskova'da son sovyet kongresinin tartışma kabul etmeyecek kadar gösterdiği gibi, açıkça bolşeviklerin yanında bulunuyor.

Partimizin ikinci görevi, siyasal iktidarı ele geçirmek ve sömürücülerin direncini kırmaktı. Bu görev de, hiç bir zaman tamamıyla bitmemiştir, bunu da görmezlikten gelmek olanağı yoktur, çünkü bir yanda monarşistler ve kadetler, öte yanda onların yardakçıları ve yardımcıları, menşevikler ve sağcı toplumsal devrimciler, sovyet devletini yıkmak üzere birleşme girişimlerini sürdürüyorlar. Ama başta gelen şey, 25 Ekim 1917 (aşağıyukarı) Şubat 1918 arasında ya da Bogayevski'nin teslimine kadar yapılmış olan, sömürücülerin direncini kırma görevidir.

Şimdi bundan sonraki ve şu sıraların durumunun özelliğini meydana getiren görev olarak, Rusya'nın *yönetimini* örgütleme konusundaki üçüncü göreve sıra geliyor. Elbette bu görev, 25 Ekim 1917'yi izleyen gün bize düştü ve ele alındı, ama şimdiye kadar, sömürücülerin direnci açık bir iç savaş biçimini aldığı sürece, şimdiye kadar yönetim görevi, *baş görev, merkezi görev* haline gelemedi.

Şimdi bu da olmuştur. Biz, bolşevikler partisi, Rusya'yı *inandırdık.* Biz Rusya'yı, yoksulların, emekçilerin çıkarına, zenginlerin, sömürücülerin *elinden aldık.* Şimdi Rusya'yı *yönetmek* zorundayız. Ve şimdiki durumun tüm özelliği, tüm güçlük, halkı inandırma ve sömürücüleri silah zoruyla sindirme yolundaki baş görevle ilgili *geçiş dönemi özelliklerini,* yönetmeyi baş görev olarak kavramaktan oluşuyor.

Dünya tarihinde ilk kez sosyalist bir parti, iktidarı ele geçirme ve sömürücüleri sindirme işini ana çizgileriyle sonuna ulaştırmayı ve *doğrudan doğruya yönetim* görevine *el atmayı* başarmıştır. Sosyalist devrimin bu en güç (ve en verimli) görevinin değerli yapıcıları olarak kendimizi göstermek zorundayız. Başarılı bir yönetim için, inandırma yeteneği *dışında,* ayrıca da *pratik örgütleme* yeteneğinin gerekli olduğu konusunda *açıklığa varmak* zorundayız. En güç görev budur, çünkü en derin temelleri, milyonlarca ve milyonlarca insanın yaşamının ekonomik temellerini yeni biçimde düzenleme sözkonusudur. En verimli görev de budur, çünkü ancak bu görevin yerine getirilmesinden (ana ve temel çizgiyleriyle) *sonra,* Rusya'nın yalnız bir Sovyet Cumhuriyeti değil, aynı zamanda bir sosyalist cumhuriyet *haline geldiği* söylenebilecektir. (...)

13-26 Nisan 1918

***İşçi Sınıfı Partisi Üzerine*/Marx, Engels, Lenin**
Sol Yayınları, Birinci Baskı, s.331-335

Sosyalist Ekim Devrimi'nin 79. yıldönümü

Sosyalist devrim ve örgütleme görevleri

V. İ. LENİN

Rus Sovyet Cumhuriyetinin uluslararası durumu ve sosyalist devrimin başlıca görevleri

Ulaşılan barış sayesinde -bu barışın ağır ve süreksiz olmasına karşın- Rus Sovyet Cumhuriyeti, belli bir süre için güçlerini sosyalist devrimin en önemli ve en güç yanı üzerinde toplama, yani örgütleme görevi üzerinde yoğunlaştırma olanağını elde ediyor.

Bu görev, Moskova'da 15 Mart 1918'de olağanüstü sovyet kongresinde kabul edilen kararın 4. paragrafında (4. bölüm) tüm emekçi ve boyunduruk altına alınmış tüm yığınların önünde apaçık ortaya konmuştur; kararın aynı paragrafında (ya da aynı bölümde), kargaşaya ve örgütsüzlüğe karşı emekçilerin özdisiplininden ve amansız bir savaşımından sözedilmiştir.

Rus Sovyet Cumhuriyeti tarafından ulaşılan barışın sürekli olmamasının nedeni, doğal olarak, bu devletin şimdi belki de savaş eylemlerinin yeniden başlamasını düşünmesi değildir; -burjuva karşı-devrimcilerle onların yandaşları (menşevikler, vb.) dışında, aklıbaşında bir tek politikacı böyle bir şey düşünmez. Barış, batıda ve doğuda Rusya'ya sınır olan, çok büyük bir askeri güce sahip bulunan emperyalist devletlerde, Rusya'nın şimdilik zayıf oluşundan dolayı iştahı kabartan, sosyalizmden nefret eden ve soygun tutkusu içinde bulunan kapitalistlerin isteklendirdiği savaş partisi üstünlük kazanabildiği için sürekli değildir.

Böyle bir durum karşısında bizim için gerçek -kağıtta kalmayan- bir barış güvencesi, yalnızca, en uç noktaya erişmiş bulunan ve bir yanda batıda halkların emperyalistlerce toplu öldürülmesine yeniden başlanmasında, öte yanda Büyük Okyanus ile kıyılarına egemen olmak için Japonya ile Amerika arasında son derece sertleşmiş emperyalist kavgada dile gelen, emperyalist devletler arasındaki anlaşmazlıktır.

Sosyalist Sovyet Cumhuriyetimizin olağanüstü kararsız, kesinlikle nazik bir uluslararası durumda böyle güvensiz bir barınak altında bulunduğu anlaşılıyor. Savaşın Rusya'nın tüm toplumsal organizmasında açtığı en ağır yaraların iyileştirilmesi, savunma gücünün bir ölçüde ciddi olarak yükseltilmesinin sözkonusu olduğunu unutmaksızın, ülkenin ekonomik alanda yükseltilmesi için, olayların rastlantı sonucu elimize geçen solukalma rahatlığından yararlanmak üzere bütün güçlerimizi en son noktaya kadar biraraya getirmek zorundayız.

Batıda bir sürü nedenlerin sonucu olarak geciken sosyalist devrime ciddi bir desteği de, ancak, bize düşen örgütsel görevleri yerine getirmeyi becerdiğimiz ölçüde sağlayacağımız anlaşılıyor.

İlk planda bize düşen örgütsel görevi başarıyla yerine getirmenin birinci koşulu, halkın siyasal önderlerinin, yani Rusya Komünist Partisi üyelerinin (bolşeviklerin), ama ayrıca da emekçi yığınların tüm öteki temsilcilerinin, daha önceki, burjuva devrimlerle şimdiki sosyalist devrim arasında bu konuda varolan temel ayrım üzerinde tam bir açıklığa varmasıdır.

Burjuva devrimlerinde olumsuz ya da yıkıcı bir işin yerine getirilmesinde emekçi yığınların başlıca görevi, feodalizmi, monarşiyi, ortaçağlığı yoketmekten oluşuyordu. Yeni toplumu örgütleme yolundaki olumlu ya da yaratıcı çalışmayı, hareketin mülk sahibi, burjuva azınlığı sağlıyordu. Ve bu görevi, işçilerin ve yoksul köylülerin direncine karşı yerine getiriyordu; bunun nedeni, yalnız, o sıralarda sermaye tarafından sömürülen yığınların direncinin, bunların dağınıklığı ve gelişmesinin yetersizliği sonucu son derece zayıf olması değil, aynı zamanda anarşist

(Devamı s.23'te)